
* Res. *
*
* V. SS. *
*
* 283 *
*

V. D.

283

Ch. 2

S. IOANNES SAHAGUNDINVS
Ord. Erem. S. P. Augustini.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

SANCTUS MIRABILIS
JOANNES

Conv. monac. à E. V. P. Aug.

S. FACUNDO

à Sanctissimo Domino Piæ Memo-
riæ summo Pontifice

ALEXANDRO VIII.

Annô Millesimô Sexcentesimô Nonage-
simô Die 16. Octobris

S A N C T U S *pronuntiatus,*
Et

In Festiva Canonizationis Solennitate
Augustissimo Romanorum, ac Hungariæ Regi

JOSEPHO PRIMO
ARCHIDUCI AUSTRIÆ, DUCI
BURGUNDIÆ &c. &c.

Paucis de miraculosa Ejusdem Vita Elogijs
à

Conventu Viennensi Ordinis Eremitarum
Sancti Patris Augustini, ad SS. Sebastianum,
& Rochum humillimè dicatus.

ANNO M. DC. XCI. Die 19. Augusti.

Viennæ Austriæ, Typis Matthæi Sischowitz.

TO ANNE
SACRATUS MIRABILIS

STEFANO

STEFANO

ALXANDRO VIII.

ALXANDRO VIII.

ALXANDRO VIII.

ALXANDRO VIII.

JOSEPHO PRIMO

JOSEPHO PRIMO

JOSEPHO PRIMO

JOSEPHO PRIMO

JOSEPHO PRIMO

JOSEPHO PRIMO

JOSEPHO PRIMO

JOSEPHO PRIMO

Bayerische
Staatsbibliothek
München

AUGUSTISSIMO ROMANORUM
ET HUNGARIÆ REGI

JOSEPHO I.

ARCHIDUCI AUSTRIÆ, DUCI BUR-
GUNDIÆ &c. &c.

Domino, Domino Clementissimo.

*Non verecundare Au-
gustissime Rex, quòd
Regio Majestatis Tuae
Solio audaciori adgeni-
culemur poplite: siqui-
dem haud inani ex presuppositione
ad hanc consensimus presumptionē.
Congruum quippe ratum sumus, qui
semper obsequentes in Via Regia
existimus Stadiodromi; ut vel ex
hoc titulo liberioribus ad Ipsum Re-
gem tendamus vestigijs. Et certè
infelices nosmet plangi necessum fo-
ret, si per arctiorem ad Thronum
Regium accessum, solum viatoris
Regij Nomen vulgari jam de nobis*

nomenclationi persolitum sine omi-
ne, aut Titulum, ut ajunt, sine vitu-
lo gestaremus. Ne tamen abs nego-
tio Augustissimam Tuam indigni
accederemus presentiam; studiosus
in Te Amor noster longo jam tem-
pore medijs invigilans, quampiam
tandem adinvenit occasionem, qua-
cum nonnullum honoris vectigal in
Clementissimum Tuum sinum jam
jam per ipsius cæli suppetias gestia-
mus deponere, nostris impares.
Quare cum non ignoremus, eam
Heroum à Genere ad Magna nata
inbibitam Juventuti esse Indolem,
quæres non nisi magnas & admira-
tione dignas emulatur; atque ite-
rum unus ex abditioribus Eremiti
nostre latebris in Sanctorum pro-
dièrit Lucem Sanctus Mirabilis
JOANNES à SANCTO FACUNDO : non
possi-

possumus quominus aliqua Illius mi-
racula in festivo Canonizationis
Ejusdem Jubilo per exiguis his Eulo-
gijs inserta Augustissimæ Majestati
Tuæ perhumillimè dedicemus. Ha-
bes nimirum talem vel ab Ipsis Au-
gustissimis non degenerem Paren-
tibus Genium, qui nunquam sue
satiùs consulere, quàm si aliena in-
hiare potest, Pietati; per cujus imi-
tationem semper in sublimiorem
Virtutum apicem, vel in tenera
iam ætate, Josephino sanè accres-
cere videris incremento. Speramus
proindè si bene volè opusculum ist hoc
acceptabis, nec non SANCTI JOANNIS
Mirabilia benigniori obtutu per-
scrutaberis; non modicam lauda-
bili Tuæ ad similia percipienda avi-
ditati futuram esse satisfactionem.

A 3

Nam

Nam si Imperatori Carolo Quinto,
si Philippo Secundo, & Tertio, His-
paniarum Regibus, si Ferdinando
& Isabella Castella Dynastis JOAN-
NIS Mirabilia tam fuerunt accepta,
ut Beatificationis illius sedulos ad
Sedem Pontificalem Procuratores
egerint; quidni & Tibi Romano-
rum, ac Hungariæ Regi, Imperij
pupillæ & oculo, Qui Majorum Tuo-
rum omnem in Sanctos Devotionem
vel ad amussim bene audis collegisse?

Quem in finem una pagellis hiscè,
& Amorem, & studium, & obse-
quia, & nos ipsos in Regium ac
Clementissimum Tuum Sinum cer-
nui concentramus.

Augustissimæ Majestatis Tuæ

Humillimi Capellani.

Prætor & Conventus Generalis
Ordinis Augustini - Eremitani
• Viennæ In Via Regia.

PROGYMNASMA

De Natali, Educatione, alijsque Exercitijs

S. JOANNIS à S. FACUNDO,

Ante Ingressum Religionis Augustino-Eremitana.

Nitium, ne mihi grave, tractabo à levioribus;

Si tamen leves dici nōrunt
Atlantidum cunæ?

Omigenæ Portitor Virtutis

JOANNES à S. FACUNDO,

Uit Facundè dicam:

Patria priusquam ex Stirpe natus,

Notus jam Vitiorum extirpator;

Patrem habuit Joannem Gonfales de Castrillo,

Matrem Sanchiam Martinez,

Bis nobiles: Virtute, Stemmata.

Miserè ambo Spe prolis tantisper frustrati

Matri precum pretium devoverunt Misericordiæ.

Nec frustrà!

Unò circiter Instante cohæserunt Hæres, & Instantia;

Hæc Votò, Ille Promissò.

Verùm, ut tarda nescit Virtus molimina;

Ipsa illicò Obedientia novâ infantiam induit Hypostasi.

Quidni obsequentem Joanni, & Sanchiæ præfagijsses

Prolem,

Quæ tum ad votum

Paren-

Parentibus nédum nata jam paruit?
 Marianæ igitur è Gratia gremio
 In uterum decidit Sanchiæ Pusio Gratiofus.
 Protogonus Conjugij nascitur
 Stemmati. Sahaguno, toti Hispaniæ Orbi Universo
 Ipsi DEO,

Omnibus omnis, Sibi nullus.
 Pernegotiatô vix tum puerperiô
 Lætábundo Astantium comparet obtutui,
 Nescio, magis Homo, an Angelus?
 Unicum Id supererat dolendum:
 Eum à Matre non primô visum,
 Quem prius corde, quam corpore conceperat.
 Attamen

Amorosis tenellum brachijs constrinxit,
 Cujus non erant oculi capaces
 Lacrymâ antigeriô præ gaudio occæcati.
 Pater ut adspexit Primogenitum, primus gemuit,
 Indignum se ratus Natulô, tam pulchellô.
 Quippè

Novum in Eo Charitum pandi Proscenium
 Spectator obstupuit.
 Astipularer & ego,
 Quô minùs ipsa apophasim oggereret Natura.
 Rident nimirum comica Comites Virtutum.
 Caras potius Charites dicite:

Formæ Aglajam, Thaliæ Innocentiæ,
 Ipsiùs Terpsichoren Charitatis.
 Siquidem Istæ Joannis oculos in pyrobolos,
 Genas in gemmas,
 Totum vultum Gratijs excultum
 Non finxerunt, at fixerunt:
 Non formârunt, at animârunt.
 Nec inficior, complures inibi

Varijs , ut affolent , prognosibus
Santhesinæ Sobolis extitisse Ariolos.
Nempe quæsitum haud dubiè fuerat:

Quis putas , Puer Iste erit?

Verùm Ipsa Sibi

Sufficiens Joannina Forma calculus!

Quem certiùs in Veterum gnomen abijsse reor:

Pulchrum Corpus nobilis est index Animi.

Patuit res in eventu!

JOANNES sexenne vixdum ingressus Vitæ stadium,

Ad studium appulit.

Crepundia, quò magè repudiaret; prælusit in serijs.

Sales, parasitos, jocos, otia.

Eò ipso quòd ludicra, ut lubrica detestatus.

Ad Cathedras

Nasci visus est Puer JOANNES!

Nam

Bacillum è strue surreptum

In angulum deferens Angelus incarnatus,

Inibi Doctrinam CHRISTI vagiturus

Pulpitellum effinxit.

Ne tamen muris, aut muribus solis concionaretur;

Puerulos sibi convivos

Licèt quandoque etiam invitos invitavit.

Tantum

In Puero eluètabatur Sapientia,

Quantum Ipsa Innocentia!

Præterea

Nactus subinde virilem Spiritum

Animus puerilis;

Excitatas inter sibi similes compositurus tricas

Ad fora prodijt , minimè forensis.

Verba licèt , & verbera

Pro lucro non nunquam reportârit;

Nil veritus tamen

Pro

Pro Pace sufferre Patientiam.

Sed

Quæ in Puero pullulabat Virtus,
Adolevit cum eo in Adolefcentiam.

Adolefcens JOANNES poſt DEUM nîl oluit magis,
Quàm literas;

His ut liberiùs vacaret,

Sæculum reliquit à Se vacuum;

Mutuoque Parentum annutu,

Ne malè diceret, ſcholas petijt Benedi&inorum

Collegij ad S. Facundum Sahaguno vicinoris;

Quibus in brevi factus Convi&tor, & Scholaris.

Utrum in primis quidpiam profecerit rudimentis?

Nè fugilles!

Qualis In Muſæo, talis in DEO.

Totam Grammaticam compendiavit in duo grammata,

Primum, & Imum:

Alpha, & Omega.

Primam Declinationem auſpicatus eſt à Vitio,

In hoc unico errans,

Si tamen erravit:

Quòd illud declinabile

JOANNI tamen quibusvis Caſibus caruerit.

Pluralem in Amore non admifit

Scholafte Singularis;

Singularitatem nullam in Diſciplina

Diſcipulus major pluribus.

Pronomina: Meum, & Tuum planè ignoravit,

Qui nec Suus erat ampliùs, totus DEI;

Inde

Ad verba progrediens

Communibus plerumque uſus eſt.

Tempus non niſi triplex, ivit in ſua tempora,

Scilicet:

Præteritum, Præſens, Futurum,

Spe

Speciali ad singula Intentione:
Pœnitentiæ , Emendationis , Propositi,
Ab Imperfecto , & Plusquamperfecto totaliter præ-
scidit.

Partim ex Verecundia , partim ex Humilitate.

Quapropter
Gradus etiam Comparationum Magnorum Nominum
Transmisit alijs, Sibi semper Positivus;

Imò

Sine Superlativo Minimus.

Hinc Grammatices jam sat Sibi gnarus
Bonum quidem versum fecit ad Poësim,
At Poëta non diuturnus.

Quare?

Amator erat Sinceritatis

Nauseans Hyperbolas:

Qui, ut semper verum dicat,

Ab affinibus mendacio fictionibus

Totum se abdicavit.

Relictis igitur in Helicone omnibus Pedibus
Necdum claudus ad campos cucurrit Eloquentiæ;

Sat conveniente translatione

Flos ad flores.

Factus ergò Rhetor JOANNES

Ut bene diceret , primum cœpit bene facere,

Aut dicere simul , & facere.

Tropos, Figuras, Sententias, Verba,

Quò ore dixit, hòc more stabilivit,

Vesaniam judicans

Suadere dictione , actione dissuadere.

Talis tandem ab exercitatione profiliit Orator,

Ut vivam toto corpore protenderet Orationem.

Omnia quasi membra membraticas distinxit in perio-
dos,

Singulis singulas elegantias adnectendo.

Pri-

Primum Thema habuit Ipsum DEUM:
 Nisi Hoc amplificasset, Se ipsum judicasset Anathema.
 Exordium caput suffecerat;
 Utpote prima humanarum actionum Vulcania;
 Hoc, quia Honesto semper innixum,
 Facile benevolos reddidit A. A. & Spectatores.
 Propositionem in manibus tenuit;
 Hanc,
 Ne Figurâ careret, Subjectione expolivit,
 Se suaque
 In ministeria & labores, imò serviles, & culinarios,
 Ægris æque ac fanis proponendo.
 Narrationem ipsa vivendi ratio subministrabat
 Non jam fabulis,
 Verùm Heroicis subnixa facinoribus, & Historiis.
 Confirmationem Pectori inscripsit,
 Equidem Jurejurandò Veritatis!
 Nec Tabulis utens, nec Testibus,
 Vel ipsis etiam in dedecus Hypocriseos Sycophantis;
 Nequid ab externis agerent, quod cordi dissonaret.
 Denique ad omnia paratus
 Ut quamlibet Obedientiæ semitam excurreret,
 Epilogum constituit in pedibus:
 Sic suorum, quibus suberat, voluntatem terminando.
 De alijs cæteròquin Eloquentiæ phaleris
 Ne contendas!
 Cilicium acumine, flagra incisus abundavêre;
 Stylò sanè gravi, quia ferreo.
 Omnia multùm elocuta sunt in JOANNE, de JOANNE,
 Ipse nihil,
 Quin solas Exclamationes;
 Neque has, nisi in proprij contemptûs Ironia.
 Adeò nimirum studiosa Virtus
 In primis literarum elementis
 JOANNI, in majora emolumenta

Sociam sese Condiscipulam præbuit!

Factum exinde,

Ut ad altiora promicârit Ingenium:

Huic in melius providendum

Multoperè invigilârunt Magistri Benedictini.

Tam sacras itaque Naturæ dotes

Iis posteaquam instruxêre, quæ forent Sacerdotis.

Mirum!

Ad omnia capax Juvenis JOANNES

Ob solam Juventutem incapax erat Presbyterij.

Dolendum Sanè,

Eum non esse, quod sciret:

Gaudendum scire, quod necdum esset.

Attamen

De favore Collegarum

Ecclesiasticò jam donatus Beneficiò

Sæcularis Religiosus,

Indignum se ratus Beneficiò, sine officio;

Vix illud acceptum resignavit,

Ultroneè oblatum fugit penitus.

Quasi verò

Quem Amoribus allexerunt, abegère Honoribus

Discipulum Professores.

At quorsum noster Honorifuga?

A Cœnobio ad Aulam, à Monachis ad Episcopum

Alphonsum Carthagenam,

Virum suò Sæculò Burgensium oraculum;

Cui non multis post intervallis

Vix notus,

Familiaris, Cubicularius, Presbyter, Sacellanus

Nolens volens subordinatus est.

Ecce!

Quàm efficax Parænesis Illa Senecæ:

Fugit sequentem, sequitur fugientem Honos.

Novus ergò Canonicus JOANNES,

Ut novos Humilitati suæ præscriberet Canones,
Sortem, quam invitè sortitus est,
Accrescere non sinebat:
Reputans nîl Semet facere rectius
Quàm si ipsum, qui oblatus erat, denuò fugeret Re-
toratum.

Ab Alphonso ergò cum dolore dimissus,
Fortè ut illustrius refulgeret;
Ad vetustissimi Sacelli latebras se abscondit aliquam-
diu

Adamas Sanctimonix.

Nosse cupis, quid ibi fecerit? nihil fecit;
Ex Se scilicet!

Totus Sibi perditus, DEUM inveniando.
Sacris tamen, & Concionibus ita incaluerat quotidie,
Ut

Vel ferrea audientium pectora eliquârit.

Nimirum erat

Ardenti ita Amoris in Deum sufflatus Spiritu
Phœnix Amoris,

Ut non nisi fulmina è suggestibus detonare assuesce-
ret.

Dehinc

Quasi jam integrè in igne positus JOANNES
Studiorum gratiâ proficiscitur
Salamancam Salamandra.

Ibi

Diu jam optatus

In celebre D. Bartholomæi Collegium cooptatur
Sanctus inter Doctores

Quis, Qualis, Quantus,

Pretiosus Hic Hospes in pretio fuerit?

Ex eo collige:

Urbem, eò tempore jam extra Urbem
Clandestinis civium diffidijs positam

In novum Pacis Templum reformavit.

Quippini

Hanc Sibi facile meruerit, quam postmodum

Marmoreæ inciderunt memoriæ

Eulogiam:

BEATUS JOANNES SAHAGUNTINUS

BARTHOLOMÆ EOMUS FAUSTA PROLES?

Sed,

Qui aliorum curavit Phrenesim irarum,
Ipse tandem in Calculum incidit Archiater.

Hujus ut Se doloribus mox eximeret,
(Medicis jam omni in medicamine mendicis)

Votum fecit

Toti Se Mundo eximere.

Ne quidem occasio defuit petenti.

Receptaculum extra Mundum satis aptum reperijt

Eremitorium Augustinianum.

Nec mora! ab hoc receptaculo

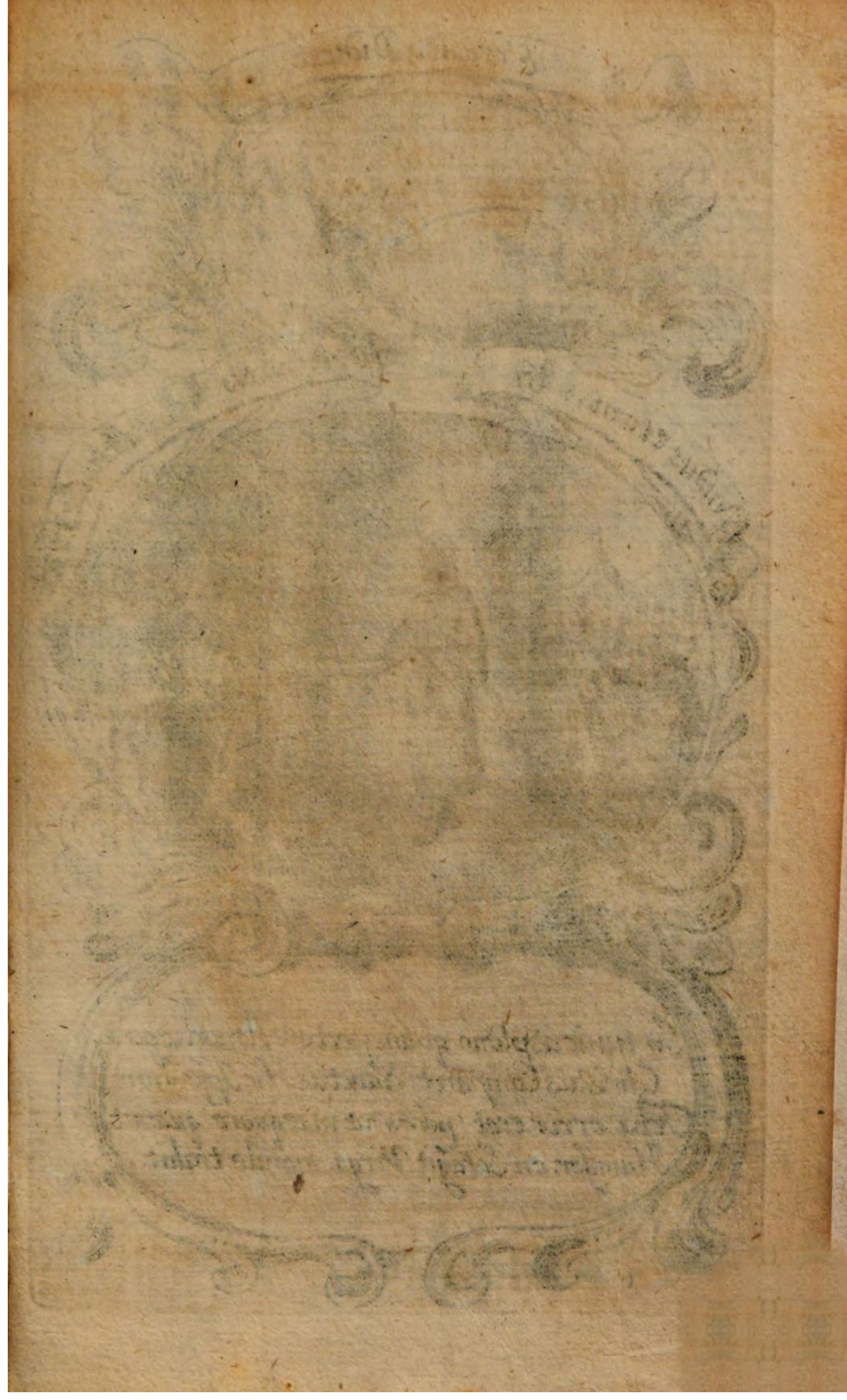
Ultimum suum mente petijt Recipe.

Fiat! Age calame!

JOANNES Vulgum exuet; jam non vulgaria,

Sed Oracula, sed Miracula scribe.

Errando Didicit.

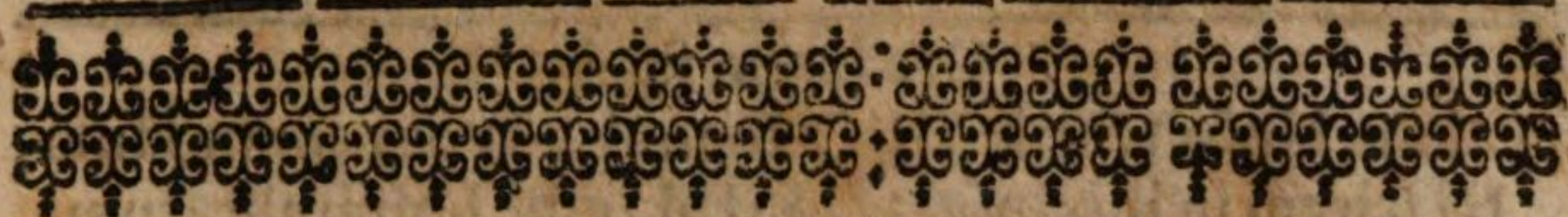

Nepus erat,

Operatus est. Hic Ipse daret

In tunica, plenò quam pectore Amoris, egeno
Christus Compararet; Sanctus Hic Ipse daret
Felix error erat: pisces ut in æquore quærat
Hanniser, en Satagit! Virga monile trahit.

IOANNES tVnICaM Larglebat Vr
paVperI, qVâ opertVs apparVIt
EI DEVs.

ELOGIUM I.

Postquam pactum terminavit JOANNES:
Sæculi haud amplius compingi terminis,
Post morbum convalescens
Morbido etiam Mundo secundarium dedit
vale.

Primitus verò,
Ut sæcularem exueret Clericum
Mox regularem in Ordine induiturus,
Imò ipsum jam tenens ordinem
A proximiori incipiendo:
Tunicalem à corpore statuit seponi Clericam.
Hanc
Quia duplitem haberet simplicitatis amator;
Semper exosus superfluitatem, quò proijceret? consulit
Joannem JOANNES.
Verùm acceptò, ut mihi videtur, paulò responsò:
(a) *Qui habet duas tunicas, det non habenti;*
Orphanis extemplò destinat.
Quem in finem, nescio, quas terras oberranti
Cujuspiam de longe vestigium viatoris mox innotuit;
Et ecce!

(b) *Dives, & Pauper obviaverunt sibi.*

B

Cre-

(a) *Lucæ cap. 3. v. 11.* (b) *Prov. 22. v. 2.*

Credere sanè
Talem Hospitem à DEO Ioanni ad vota commissum,
Nî scirem in illo Ipsum DEUM fuisse hospitalitatum.

At quomodo pauper DEUS?

Accedam verbò,
Sed unicum verbum cedit, Sacri Interpretes!
Nonne

Si operari, & agere; velut flere, & lachrymari,
Idem sunt Grammaticis;

(c) *Utriusq; Actor est Dominus?*

Comœdiaſten igitur, Actoremne luſit CHRISTUS!

Sic eſt! mendicantis quidem nudi

In Mundi theatro, aut fabula potiùs.

Attende jam IOANNES, qualem perſonam acturus
es:

Cave nè ſis ditior Domino, nè paupere miſerior!

Ut ut ſit:

(d) *Beatiùs eſt dare, quàm accipere.*

Piſcatorem æmulabitur IOANNES,

Qualiſemper capere, ac decipi æqualis eſt ſpei.

Eſcam tamen prodigit, virgulã quatit, hamum inijcit,

Sive carpionem capat, ſive fundulum, ſive nihilum.

Factum ſubinde tamen, ut;

Qui de vitæ ſuſtentatione dirè queſtus;

Alibi ſtipem ignoravit quærere,

Hamum inijciens fluvio, errante virgã non piſcem,

At unionem extrahendo,

Errando didicerit tacere quæſtum.

JOANNES hãc ſpe fretus, ut merita caperet,

Hamum ſuum, *manum ſuam*

Extendit ad pauperem.

Quare, qui ſuus nec Ipſe fuit, nec quicquam

Suum ampliùs eſſe patiens

Confeſtim meliorem è duabus tunicam exuit,

Offert,

(c) *Ibid.* (d) *Act. cap. 2. v. 35.*

Offert, tradit, iniicit nuditatem patienti.
Acuite jam Theoninos dentes, si placet,
Acatholici Momi!

Et dicite:

Catholicus obtexit nudissimam Veritatem.

Nunc oritur Quæstio:

Quid JOANNES ceperit?

Piscem? non realem. Quid in pisce?

Exentera hunc piscem

Hamiota Sancte!

Diffiteor

Nam claves Maurilij? bene Ianuam Cœli;
Num digitum Stanislai? bene Manum Domini;
Num annulum Polycratis? bene Sponsum Animæ.

Verum

Cœlestia diu celari non possunt.
In scientiam tandem ænigma transijt;
Unicus domum revertitur IOANNES,
Qui jam omnia sua in Cælum miserat.

Orat, meditatur, jejunat:

Exorat, illustratur, satiatur.

Quippè retrospecticiens parumper

Non jam mendicum, sed Animæ Medicum:
CHRISTUM inasvetò circumventum lumine
Suâ indutum Clericâ intuetur.

Quàm felicem Piscatorem!

Qui non merita solum, verum meritorum Authorem
Errando didicit inhamare.

Cessit nimirum in piscem Homini,

Qui *piscatores hominum* fieri primùm docuit.

Itàne, Cæleri Arelatensis!

(f) Christus, qui omnibus hominibus munera largitur,
In suis pauperibus egere, & esurire, & algere dignatur?
Erigite aures, aurea Ditis mancipia!

B 2

Date

(f) Homil. 17. de similit. ulm.

Date tributum Tantalı tantulis;

Nam, ut video:

(g) *Quidquid pauper accipit, Christus acceptat.*
Fœnerari vultis?

(h) *Fœneratur Domino, qui miseretur pauperis.*
Divitiæ arrident?

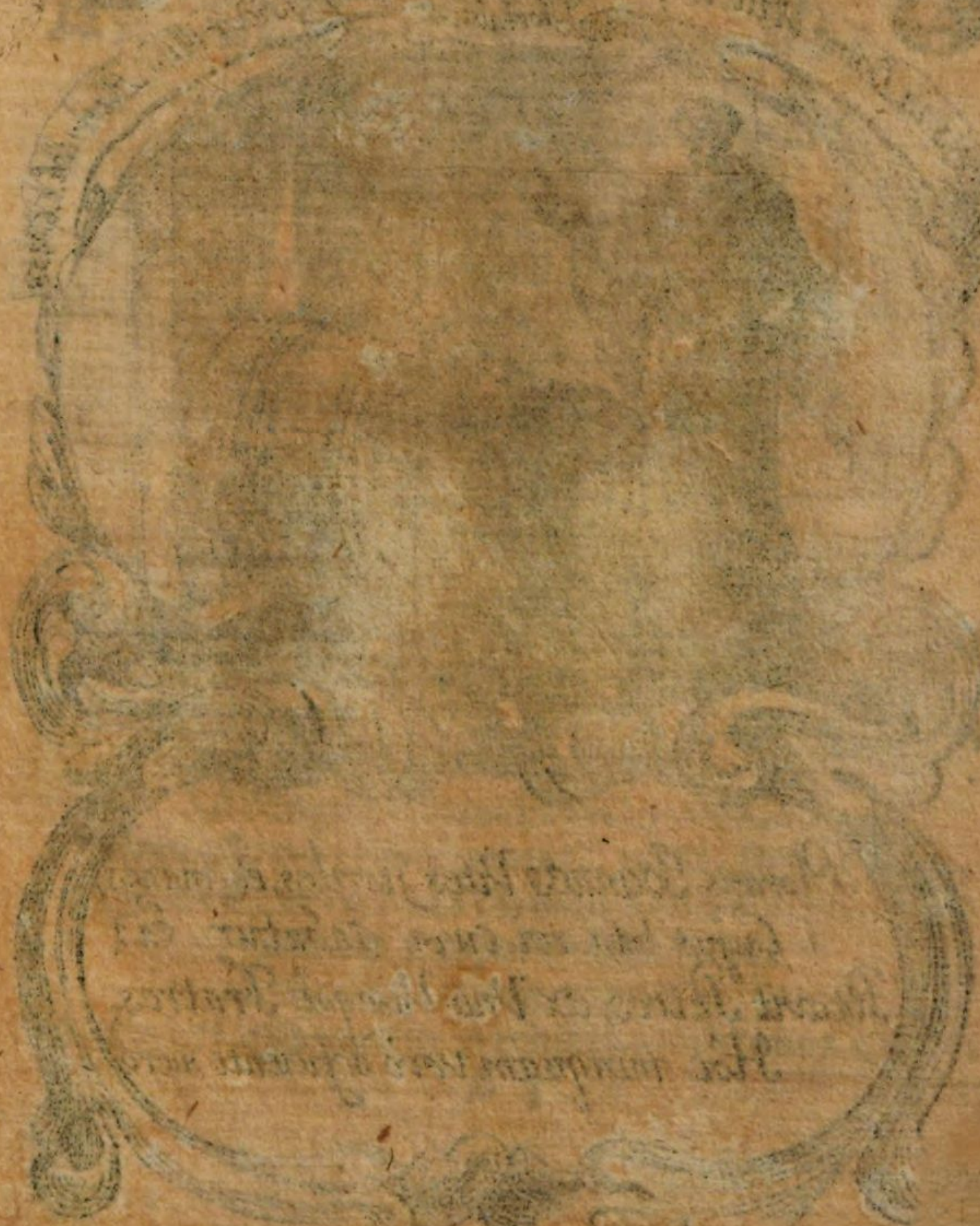
(i) *Sunt maximæ divitiæ non desiderare divitias.*
Placet effugere miseriam?

(k) *Estote ergo misericordes,*

(l) *Talibus enim hostijs promeretur DEVS.*

(g) *S. Chrysol. Serm. 8.* (h) *Prov. 19. 17.* (i) *Ex Pub. Mmo.* (k) *Lucæ 36.* (l) *Heb. 13. 16.*

Plorans Ioannes Vites steriles, et manes,
 | Cujus tota rei cura dabatur Ei:
 Potavit Patres, ex Vno Vase què Fratres,
 Hoc nunquam verò deficiente mero.

IOANNES eX parVo Vase VInI, ne-
MIne affVnDente repLetô, Confratres
Annô Integrô potaVIt.

ELOGIUM II.

Augustinus & Augustinianus,
Num magis Synonymi, vel Anomali?
Adhucne sub Iudice lis est?
Aut non corrivales causa potitur,
Erravi! patitur Patronos?
I! rumpe moras
Iuste vocum Anatomice! pro fine defini.
Edic raptim in Anagrammate, quid fit *Augustinianus*?
Angustus in Via.
Et quid in Patria *Augustinus*?
Intus vagus.
Eja! plenô jam conclude calculô:
Ergo non qualis Pater talis Filius,
Hic angustus, Ille vagus.
Si exhorrescois antithesin hanc Sahaguntine Hospes!
Nè quidem limina pede pulses nostra;
Et Eremum Salamanticam velut Erebum potius fuge.
Difficile est
Ad Magna natum in arcto consistere.
Palma est, non vitis; rumpit ligulas, sternit fepes.
Ignis est, ne quidem furnum patitur clausum.
Ast sibi semper nescia Virtus
In ipsis etiam angustiis
Augustos quandoque Architectari thronos quivit;
Nun-

Nunquam amplior, quàm sine amplitudine.

Imò

Vel ipsam Universi orbitam dici
In puncto consistere, nefas non est.

Nec obstat.

Augustinianum quoque Eremitorium

Punctum dici,

Tam à Spiritus compunctionibus inibi continuis,
Quàm ab ipso fine vitæ sæcularis.

Quippè plurimi

Longissimas sæpè periodos

In hoc Mundi stylo, vah nimium soluto! traduxerunt,

Qui postmodum

Tot in commata, aut veriùs incommoda Fortunæ,

Quibuscum dirè subindè incisi, dissectique
Efferbuère rabie:discriminibus tandem perosi

Ultimum in Eremo posuerunt punctum.

In hoc ergò angustissimum punctum sese sternit

Hic lapis angularis.

Maximarum Virtutum Atlas IOANNES.

An quia Seipsum, & vitam suam,

Minus hoc puncto cum Seneca aliquid autumat?

Quasi:

(a) *Punctum est quod vivimus, & adhuc puncto minus.*

Probè gnarus præterea

Nullum in Patria fore vagum cum Augustino,

Nisi priùs angustum in via cum Augustiniano,

Atque hoc est

Quò collimat prognosis illa vatidica:

(b) *Iusti autem ferent angusta sperantes spatiosa.*

Verùm vix atrum induit Habitum

Ipse actus candidissimæ Innocentiæ;

Iam incipit vagus esse

Ut Novitius quidem, quod stupendum est;

Va-

(a) *Senec. Epla. 46.*

(b) *Esdra 7. 18.*

Vagatur

Per Oratoria, per Dormitoria, per Infirmarias,
Jam omnium servus, & dispensator;
Usque devenit in Cellariam.

Quid hic JOANNES? an sitis jam in studio?

(c) At ecce! *Vinum non habent.*

Propinarent forsitan Hospiti, sed

(d) *Luxit vindemia, infirmata est vitis,*

Ingemuerunt omnes qui lætabantur corde.

Unicum tamen doliolum aderat in angulo

Vix visum,

Et non pro prandio servorum, sed pro Cœna DOMINI
Destinatum;

Huic JOANNES,

Nè sine causa largas solùm manicas teneret,

Sed & manus largas;

Benedixit illicò manibus tam efficaciter,

Ut totus Conventus

Ordinarium non habens sperare vinum,

Portionaliter ex illo

Per totum annum biberit extra-ordinarium:

Scilicet, quæ par est dicere: Joanninam Benedictionem
Proficiat, Patres Salamantici!

Vestra Valet Salus.

Qui scire sitis, num bene vobis sapuit

Vinum Joanninum?

Dicite: sat bene, quia benedictum.

Controversiam de nomine, quale fuit vinum?

Nemo suscitet!

Sancitum est hoc Sanctum vinum esse Hispanicum:

JOANNES plantavit Hispanus,

Incrementum dedit DEUS in Hispanus.

Roborate nunc characterem vestrum Iberij vinicolæ:

Hispanicum vinum, vinum optimum.

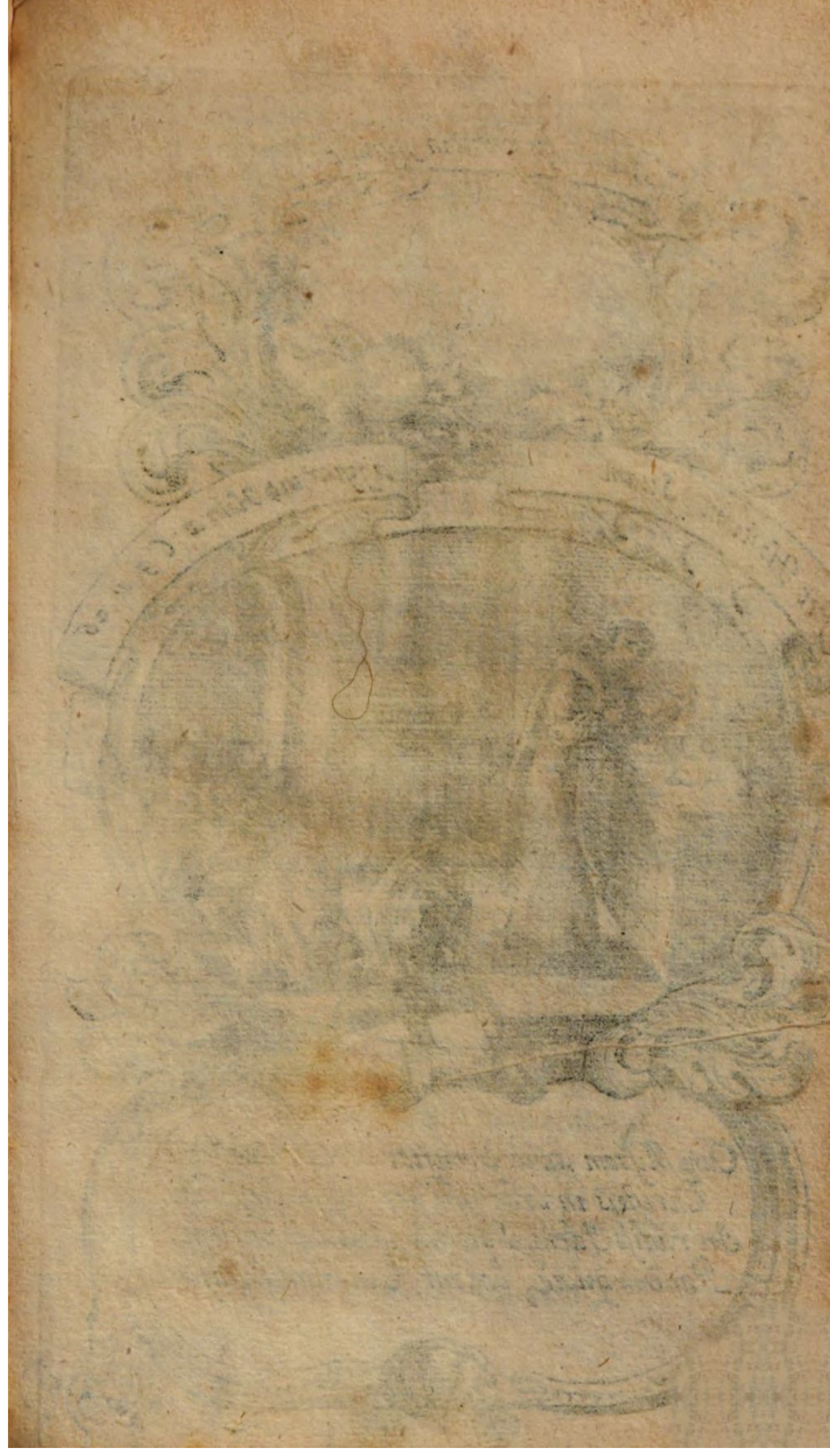
B 4

Sed

(c) *Joan. 2. 3.* (d) *Isai. 24. 7.*

Sed ut grati sitis ;
 Adeste Scholarchæ Salamantici !
 Vestræ si lubet Fastis Universitatis inscribite :
JOANNES à S. FACUNDO, Doctor , & Oenopola,
 Vagus in vino, angustus in potu,
 Ex dolio docuit
 Non dari vacuum.

Cum Missam sanè semper, celebrāte Ioāne
 Christus in orbe tibi verba profudit ibi;
 In radijs Idem Solemq; secutus ibidem,
 Pandit quaeq; latent, Cui manifestapate

ChristVs In Hostia Visibilis
qVotIDiè IOANNEM InstrVXerat.

ELOGIUM III.

Tertium Miraculum JOANNES Miraculo
Ter facit majus :

CHRISTUM conficit, CHRISTUM videt,
CHRISTO loquitur, CHRISTUM est.

Imò millies majus, quia continuum.

Idem meis non jam opus habet laudibus efferri :

Satis elatum, quod junctum, ALTISSIMO

Omnem eulogiæ splendorem vetat

Quod coætaneum secum fert Solem,

Cui faces addere, facetijs est illudere.

Sileant ergò laudes ! & solæ admirationes loquantur.

JOANNES non sine omine

In Augusto, atque ipsò Augustini Festo

Augustiniani Nomen assumpsit, & professus est ;

Nam in multis Filius Patris verisimilis.

Augustinus multa dixit, scripsit, & docuit de DEO ;

JOANNES multa vidit, audivit, & didicit à DEO.

Augustinus habuit multa cum DEO soliloquia ;

JOANNES multa cum DEO Sole colloquia.

Augustinus totus in DEO ;

JOANNES nunquam extra DEUM.

Verè jam nobile solùm, sed Augustum par :

Augustinus, & Augustinianus !

In hoc tamen fuerunt dispares,

Quòd

Quòd Puer-DEUS in litore
 Augustinum magna mysteria nescire docuerit;
 Et Puer - DEUS in Hostia
 JOANNEM magna scire mysteria instruxerit.

Uter plus calluerit,
 Hic sciendo, alter nesciendo?
 Non scio.

Hoc scio : Neutrum scientiam mediam tenuisse,
 Semper summam; quia Divinam.
 Augustinus DEI fuit Cancellarius;
 Joannes DEI Secretarius.

Alteruter modò in suprema Curia præcedentiam ha-
 beat,

Antecessor in Cælum? an Successor?
 Cælum judicet; quod supra me; non ad me.
 At unicum est,

Quod vel Theosophorum doxas in dubium agit:
 Scilicet Joannem in Via jam habuisse Patriam.
 Quoties Mysta, toties Hostiæ comprehensor.
 DEUM in carne viderat à facie ad faciem.

Tribus semper horis in Ara extaticus
 Corpore immobili, animam ad Primum Mobile defigens
 Dubium reliquit, an Ipse ad Cælum ascenderit?

An Cælum ad Ipsum descenderit?
 Nîl tum defuit JOANNI, nisi corpus gloriosum;
 Illustre sat fuit.

Nec fieri vix aliter potuit,
 Nam proximus à Sole, proximus à radijs.
 Nemo jam neget

JOANNEM verum fuisse Filium Lucis:
 Ante Auroram primus sibi Meridiem auspicatus est;
 Eò sanè certiùs, ac feliciùs,

Quia Solem in suis manibus oriri meruit:
 Intellige

CHRISTUM vel Puerulum, vel Crucifixum in orbe Hostiæ
 Ful-

Fulgentissimis circumquaque radijs cristatum.

De communicatione Idiomatum.

Penuriam non habuit Hic SANCTUS in Terris;
Nî mirum! semper Sol est Virtutis communicativæ:

(a) *Quod sibi, dat alijs.*

Mystra simul, ac Scholasticus omni die fuit IOANNES;

Quidnî Tractatum de DEO, & Incarnatione

Ex fundamento didicerit,

Sub Professore ipso DEO Incarnato?

Facile credo

JOANNEM Doctorem obscurum non evasisse,

Bene Clarissimum; quia à Sole doctum,

Conquesti aliquando intra se sunt Fratres

JOANNIS ad Altare Ministri,

Eum tanto tempore celebrationibus vacare;

At nescierunt Eundem

Sub lectione Missæ semper etiam lectionem Scholæ

persolvere.

Gymnosophistarum, nî fallor? morem introduxit:

ijs nullum fuit convivium sine studio.

Piaculum autumassent comedere

Sine potu vini, quod sapientia miscuit.

Imò parvulos ante mensam impulerunt fari,

Quid boni per diem, quidvè mali,

Vel viderint, vel audiverint:

Rectè quidem! nam

(b) *Vetant convivia mutos.*

Quin imò, vel ideò etiam à Parvulo ante sumptionem

Convivij Eucharistici:

Sed de rebus semper optimis instructus est;

Uit Theologus quidem, plurimùm

De Gratia, Merito, & Actibus humanis

Omnium in urbe civium.

Ma-

(a) *Mund. Symb. Pincinel.*
Chiliad. Adag.

(b) *Rotherodam in*

Malum Granatum veriùs dixero totam Salamancam,
In quo tot grana, quot hominum inibi corda dege-
runt.

Sed scire voluit JOANNES
Num boni quid intùs lateat, nec nè?
Vel ex eo fortasse dubius,
Quia jam vermen discordiæ circumrotari animadver-
terat.

Quare, ut supinam hanc putredinem averteret,
Eucharisticus Ille Phæbulus
A stoltitiali Panis circulo peramœnè prospiciens
Illud radiorum suorum vehementiâ adaperuit,
Et detexit.

Unde Salamanticæ idem quoque accidit,
Quod solet pomis,
Quæ Solis præsentia pandit.

Siquidem tam abstrusa non fuerunt incolarum corda,
Ut non JOANNIS scientia ea singula incolârit;
Hæc nempe JOANNIS cùm DEO
In sacrificio fuerunt colloquia.
Horà tertiâ de manè Missam habuit
Usque ad sextam, & sæpè suprâ.
Non mirare;
Solem quidem habuit apud Se, sed nullum solarium;
Unde factum, quòd non sciverit, quota fuerit?
Ast, pro solario solatium illi fuisse,
Sufficit.

Ferrum quid quid det, Subito Magnetica tollet
Virtus, Joannes! ferreus ergo manes?
ferrea lora gerens, & in aëre Nonini adherens
Magnes imò meus, dicis, es Ipse Deus

IOANNES Ita eXarDesCebat In ora-
tlone , Vt sæplVs In AëreM sVb-
LeVaretVr.

ELOGIUM IV.

EXceptio sequitur regulam, exceptionem appendix.
Qui IOANNEM regulariter ad Aram excepit
stantem.

Iam citra regulam adspiciat pendentem.

Ubi pendet? in regione Aëris,

Qui nunquam alta sapuit.

Quomodo pendet? liberè,

Cujus libertas jam pridem vendita.

Qualiter pendet? leviter,

Cui summum erat tædium ipsa levitas.

Quando pendet? sub Oratione,

Quem ipsa Oratio plus millies prostravit.

Quare pendet? quia DEUs vult;

O alata obedientia!

Solusne pendet? minimè,

A quo maximæ catenæ, ferrea cilicia,

Et omnis armatura Pœnitentium dependent.

Ultimò quæro:

Ne quidem ad istos casus decidit?

Cadere non potuit, quem Gratia extulit.

Satis;

Acue jam calamum, desidiosa manus!

Nè pœnam sumas, fume pennam,

Et

Et describe atramentò,
 Quod JOANNES sanguine conscripsit.
 Literas si nescis? cruentas lituras nosce,
 Quibus corpus suum efficacior Abele,
 Ipse sibi licitor; ut Mundo elideret,
 Pro DEO ad macellam litavit.
 Pelicanum dixero,
 Simul victimam, & Victorem.
 Sanè qui multa in Mundo fecit admiranda;
 Nunquid Se Ipso facere potuit mirabilius?
 Protheus Amor est!
 JOANNES amat; est, quod vult.
 At placuit esse Musicum,
 Vocalistam quidem resonum in Psalterijs;
 Quàm aptè verò ad illud Gregorij:
 (a) *Per Psalmum ergò, meditationes, & laudes,*
Et gaudia de DEO in animo concepta accipimus;
 In quibus longissimas semper noctes transegit in somnis.
 Quæris, anne sapienter psalit? sapientissimè.
 Nimirum à Dextera DEI instructus,
 Cui nunquam innotuit Musica,
 Bonas sibi tamen Notas posuit,
 In hoc distinctas, quòd atras alij, Ille rubras.
 Nec defuit artificium;
 Nam ad tactum semper cecinit;
 Vel ex hoc in cantu duro,
 Quia ad crebros nonnunquam ictus nudatas sibi sca-
 pulas
 Velut arboreos cortices fecit indurescere.
 Pausas rarus habuit, suspiria frequens,
 Cruces assiduus;
 Coloraturas tam inflexas,
 Ut circum lumbos visæ sint rubere.
 Modum canendi optimum habuit, quia nullum.
 Cau-

(a) *Greg. Hom. in Ezech.*

Causam petis
Melleum dicet os

Melleo quidem osculo dignum:

(b) *Modus diligendi DEUM,*
Est sine modo diligere.

Attamen

Nunquam Altum cecinit; semper humilem tenorem ob-
servans

Invidiam reliquit Amphioni, & Orpheo,

Quod ille DEUM inflexerit;

Hi solum saxa, & feras.

Laudabilis sanè Musicus JOANNES!

Quem si Augustinus audit, certò repetijt:

(c) *Rectè in DEI laudem psalit, cujus opera*
Cum voce concordant.

Sed nec diffiteri, Eum audisſe, quimus;

Quia vel ideo raptus in Aërem, ut proximior Cœlo.

Dubium habes;

An volaverit in Aëre JOANNES, an pependerit?

Artus circumſpice;

Catenis hæſit ferreis; non volavit,

Qui nec elatus, nec alatus eſſe voluit.

Totus ferreus erat extra ſe, & in ſe:

Cor excipio, quod illi ſemper molle.

Licèt jam perſonet illa inexpiabilis Fama:

Ferrum duriffimum nec ſibi, nec alijs cedit;

Non jam obijce Plinio, quid ferri duritiâ pugnaciùs

(d) *Cedit, & patitur moras!*

Trahitur namq; à Magnete domitrix illa rerum materia,

Atq; ut propius venit, aſſiſtit, teneturq;

Et Complexu hæret.

Noſſe cupis, quis Magnes JOANNI?

(e) *Amor Magnes eſt, attrahit amantem;*

Quis

(b) S. Bernard. in Tract. de diligendo DEO. (c) S. Aug.

in ſent. 76. (d) Plin. lib. 36. c. 16. (e) Avanc. in Orat.

Quis Amor? DEUS *Charitas*,
Quis DEUS?

(f) *Qui appendit tribus digitis Molem Terræ.*
Conclude ex his præmissis: Ergo:

Nil grave curat Amor;

Sed tenet, complectitur ferreum amantem
Cum aurea Anima.

Hinc est, cur ad Altare JOANNIS
Facile plures Missæ spectatores, quàm Auditores
Turmatim accurrisse credam.

Quippè commune Batrologorum jam percrebuit di-
ctum:

Eamus ad spectaculum, non ad Sacrificium.

Puniendi si tum fuerant?

Nôrunt quoque veniam extorquere piaculi,
Quò frequentiora posteaquam oscula intoserunt
Aræ.

Confratribus nuspiam fautum erat spatium in Ecclesia;
Tantis abundabat copijs hoc Originale Sanctimoniae!

Nec tamen rarò etiam domi adspexerunt
Hoc ferreum corpus, ad Magneticum suum Polum
ascendere.

Judicate jam vos,

Fierinè potuit;

Qui ex Gratia semper ascendit,
Æternum tamen dignatus fuerit
Accipere præmium?

ELO-

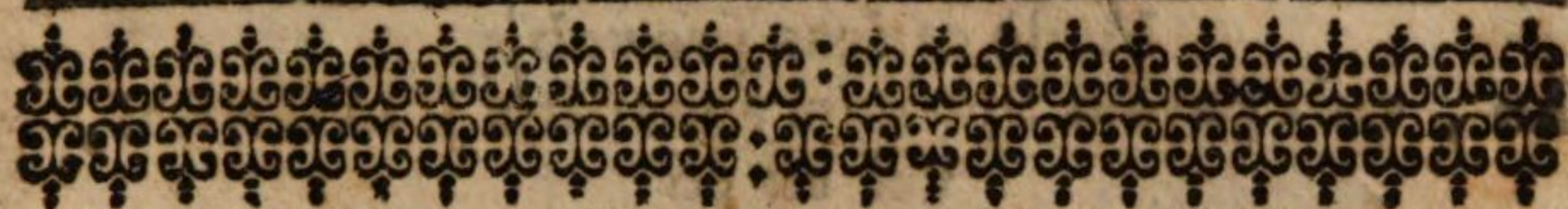
di
m

a;
e!

Inventa manet.

Belabuntur aversum te, et non juvabunt, quia ego tecum sum. Jeremias.

*Joanem orantem, multâq; in nocte precantem.
Dæmonis ira ferit, spectra tremēda gerit;
Nec tamen ille pedem movit, nec fugerat cœdem,
Nam, quæ haud flante ruit turbine, Petra fuit.*

IOANNEM sVb noCtVrnls oratlo-
nibVs, Varlls
InfestârVnt fVrlls DIaboLI.

ELOGIUM V.

(a) **R** *Idetur chordâ qui semper oberrat eadem.*
Proinde

Recedant vetera, nova sint omnia.

Nequè enim solo cum DEO semper commercia
IOANNES habuit;

Et Dæmonum indulsit comitijs:

Tam crebrò quidem,

Ut multis persæpè visum sit,

Nec diabolum diabolos à IOANNE posse avertere.

Dolendum est, & horrendum!

Citrâ omnem opinionem

Iam ausi sunt malignissimi Spiritus.

Quippè nôrunt,

Si tamen intellectum habet stultissima superbia?

Solùm carnem adversus spiritum,

Et spiritum adversus carnem posse concupiscere?

Et nihilominus concupièrè adversus IOANNEM,

Qui semper in spiritu ambulabat,

Quid vultis? vos vultures Inferni!

Quid quæritis? vos Orcu Quæsttores!

Quid flagitatis? vos flagella mortalium!

Quid tam furitis? vos fures Animarum!

Carnem petitis?

Ab Abstinencia repetite jam eundem in cariem actum;

C

Mo-

(a) *Horat.*

Modò caricas pro vobis.

An , quia purum Spiritum agnoscitis JOANNEM,
Vel ex eo

Spiritus spiritu , similis simili gaudeat?

Verùm, ut semper sunt astuti, sic nunquam tuti

A Sanctis Dæmones.

Specula sunt Sancti spectris:

Quidquid obtendunt , illud exspeculantur.

Detexit IOANNES fraudem Erebi

Sub oratione;

Mirum! etiamnè Sancti in precibus sunt distrahi?

Nefas sit credere ; detexit , dico:

Sub oratione, cum oratione, per orationem

Orationis Adversarios,

Qui non carnem, sed maluerunt carmen pessumdare.

Quocircà

Non exiguos in ausus assurrexit Tartarus,

Ad victoriam verò nimis tardè.

Quandoque lapidibus omnem movit lapidem,
Ubi his injectis devotionem Orantis dilapidaret.

Ast nildum plus nocuit,

Quàm Aëri quod tella ; scopulis quod procellæ,
Verberant , non sternunt,

Quin imò Ipse IOANNES in durissimam petram
Lapiduit;

Nam CHRISTUM induit.

(b) *Dominus Petra mea , robur meum, Salvator meus.*

Nil ergò torrentes Belial contra Petram,

Quæ semper immota manet.

Cave hinc, procellose Acheron!

Nè in tui ludibrium

Cum fluctibus audaciam diffluere fleas.

Num nescis,

Ne

(b) *Reg. Cap. 22. 1.*

Ne quidem in Heculem, Stygis Terrorem
posse contra duos?

Nunquid tam Tu contra Tres?

Geryonem induit non corpore, sed animo IOANNES;

Nomen prodit, opera prodeunt.

Quæris, Quis sit IOANNES?

Ex Anagrammatico Tripode responsum specta;

IOANNES, *en Ionas*! IOANNES *en Iason*!

Adhucnè pauper Diabolus

Contra IOANNEM, Ionam, & Iasonem?

Perfrictissimam audaciam dicite:

Dæmonem triplicem velle funiculum rumpere.

Quid si tamen rumperet?

Non potest! tricuspide obarmatus est gladio

Hic Geryon Augustinianus;

IOANNES Innocentiam, Ionas Orationem

Iason fortitudinem

Adducit in sui munimen;

Utrinque parta victoria

Verè Ionas, IOANNES orans!

(c) *Oravit Jonas ad Dominum Deum suum*

De ventre piscis.

Et dixit: clamavi in tribulatione mea ad Dominum,

Et exaudivit me: de ventre Inferi clamavi, & exaudivisti

Vocem meam.

Ipsi nam & Inferi venter quasi visus est

Deglutire IOANNEM Ionam.

Quoties horribilibus Ipsi monstris

Exitium nisus est monstrare.

Cellam IOANNIS aliàs Virtutum Sanctuarium,

Admiranda quasi metamorphosi

In ipsius Inferni paradigma mox abiisse

Non nullus existimasset

Nisi unicum hunc SANCTUM

C 2

In

(c) *Jonas Cap. 2. v. 2*

Modò caricas pro vobis.

An , quia purum Spiritum agnoscitis JOANNEM,
Vel ex eo

Spiritus spiritu , similis simili gaudeat?

Verùm, ut semper sunt astuti, sic nunquam tuti

A Sanctis Dæmones.

Specula sunt Sancti spectris:

Quidquid obtendunt , illud exspeculantur.

Detexit IOANNES fraudem Erebi

Sub oratione;

Mirum! etiamnè Sancti in precibus sunt distrahi?

Nefas sit credere ; detexit , dico:

Sub oratione, cum oratione, per orationem

Orationis Adversarios,

Qui non carnem, sed maluerunt carmen pessumdare.

Quocircà

Non exiguos in ausus assurrexit Tartarus,

Ad victoriam verò nimis tardè.

Quandoque lapidibus omnem movit lapidem,
Ub his injectis devotionem Orantis dilapidaret.

Ast nildum plus nocuit,

Quàm Aëri quod tella ; scopulis quod procellæ,
Verberant , non sternunt,

Quin imò Ipse IOANNES in durissimam petram
Lapiduit;

Nam CHRISTUM induit.

(b) *Dominus Petra mea , robur meum, Salvator meus.*

Nil ergò torrentes Belial contra Petram,

Quæ semper immota manet.

Cave hinc, procellose Acheron!

Nè in tui ludibrium

Cum fluctibus audaciam diffluere fleas.

Num nescis,

Ne

(b) *Reg. Cap. 22. 1.*

Ne quidem in Heculem, Stygis Terrorem
posse contra duos?

Nunquid tam Tu contra Tres?

Geryonem induit non corpore, sed animo IOANNES;
Nomen prodit, opera prodeunt.

Quæris, Quis sit IOANNES?

Ex Anagrammatico Tripode responsum specta;
IOANNES, *en Ionas*! IOANNES *en Iason*!

Adhucnè pauper Diabolus

Contra IOANNEM, Ionam, & Iasonem?

Perfrictissimam audaciam dicite:

Dæmonem triplicem velle funiculum rumpere.

Quid si tamen rumperet?

Non potest! tricuscede obarmatus est gladio

Hic Geryon Augustinianus;

IOANNES Innocentiam, Ionas Orationem
Iason fortitudinem

Adducit in sui munimen;

Utrinque parta victoria

Verè Ionas, IOANNES orans!

(c) *Oravit Jonas ad Dominum Deum suum*
De ventre piscis.

Et dixit: clamavi in tribulatione mea ad Dominum,
Et exaudivit me: de ventre Inferi clamavi, & exaudivisti
Vocem meam.

Ipsi nam & Inferi venter quasi visus est

Deglutire IOANNEM Ionam.

Quoties horribilibus Ipsi monstris

Exitium nisus est monstrare.

Cellam IOANNIS aliàs Virtutum Sanctuarium,

Admiranda quasi metamorphosi

In ipsius Inferni paradigma mox abiisse

Non nullus existimasset

Nisi unicum hunc SANCTUM

C 2

In

(c) *Jonas Cap. 2. v. 2*

In ea deprehendisset , etiam inter Diabolos
Non damnatum.

Plures ij , quàm Indiam simiæ colunt,
Cubicularios quandoque IOANNIS egerunt.

Rectè simias cogito;

Utpote, qui omnes illius gestus , moresque
Veluti Pantomimi lucrantes , & Colophantæ;
Ut distraherent , postfixerunt.

Sed nec acquieverunt his.

Provocârunt in prælia Iasonem Tauri ignivomi!

Quot Hic in oratione explofit verba,

Tot illi recipocârunt verbera.

Nemo errat, qui putat

IOANNEM fuisse continuationem

Nicolai Tolentinatis:

Siquidem , quibus injurijs Infernales hæ Furia,

Ob citam nimis Parcarum subfectionem

Nequiverant fatisdum Nicolaum proscindere,

Residuis dissecârunt IOANNEM;

Licet semper in Petram secârint.

Semel tamen ad distractionem pertraxerunt Orantem

In Ecclesia quidem Diaboli!

Quando non ad strepitum flagrorum,

Bene ad clamorem obstreperum Socij perhorrescentis

In hæc verba profilijt:

(d) *Tace Insane! Tace , nihil mihi triste accidit.*

Nec in cassum ob id Oforius:

(e) *Omnipotens profecto Oratio dici potest,*

Quæ talia , ac tanta obtinet:

Videlicet in orando

Fortitudinem, & constantiam Petræ;

Quæ tam miseros remisit Dæmones,

Ut efflictim fugientes dixerint fortassis:

Denique

IOANNES semper in eodem.

(d) *Joan. Næv. in Vita* (e) *Ofor. Torn. 2. Conc.*

Penetrando aperit.

*Dixit honoranti, Natamq; necare paranti:
Tunc meas, fera finis! proscis avère maris.
Dumq; ream vicit, iudefacto hæc pectore dicit:
Hic cordis teneras scit penetrare seras.*

IOANNES CrVDeLes fæMInæ pro-
positiones In
Splritu noVIt, qVapropter renVIt IpsI
AVE.

ELOGIUM VI.

DE Virtute in Virtutem; ivit IOANNES,
Virtus IOANNIS

De miraculo in miraculum

Sympathicam, nî fallor, nactus est indolem
Cum Præcurfore DOMINI, Præcursor Thomæ
Villanovani;

Uter ex sterili natus utero;

Illum vocavit DEUS ab utero matris,

Hunc ad uterum matris vocavit *DEI para;*

Ille Vox clamantis in deserto,

Hic Buccina Evangelij in Eremo;

Ille præivit ante DOMINUM parare vias Ejus.

Hic secutus est DOMINUM parare vias servorum Ejus.

Illo non major inter Natos mulierum,

Iste semper major Se ipsô!

Licet non Sibi.

Ille jugulatus in gratiam saltatricis,

Hic venenô sublatus ex odio meretricis.

Ioannes erat Nomen Illius,

IOANNES & Hujus;

Sanctus Ille, SANCTUS Iste.

Penetrando aperit.

*Dixit honoranti, Natamq; neq;are paranti:
Tunc meas, fera finis! proscis avēre mavis.
Dumq; ream vicit, iudefacto hęc pectorē dicit:
Hic cordis teneras scit penetrare seras.*

IOANNES CrVDeLes fæMInæ pro-
positiones In
Splritu noVIt, qVapropter renVIt IpsI
AVE.

ELOGIUM VI.

DE Virtute in Virtutem; ivit IOANNES,
Virtus IOANNIS

De miraculo in miraculum

Sympathicam, nî fallor, nactus est indolem
Cum Præcurfore DOMINI, Præcursor Thomæ
Villanovani:

Uter ex sterili natus utero;

Illum vocavit DEUS ab utero matris,

Hunc ad uterum matris vocavit *DEI para*;

Ille Vox clamantis in deserto,

Hic Buccina Evangelij in Eremo;

Ille præivit ante DOMINUM parare vias Ejus.

Hic secutus est DOMINUM parare vias fervorum Ejus.

Illo non major inter Natos mulierum,

Iste semper major Se ipsô!

Licet non Sibi.

Ille jugulatus in gratiam saltatricis,

Hic venenô sublatus ex odio meretricis.

Ioannes erat Nomen Illius,

IOANNES & Hujus;

Sanctus Ille, SANCTUS Iste.

Penetrando aperit.

*Dixit honoranti, Natamq; necare paranti:
Tunc meas, fera finis! proscis avère manus.
Dumq; ream vicit, iudefacto hæc pectore dixit:
Hic cordis teneras scit penetrare seras.*

IOANNES CrVDeLes fæMInæ pro-
posltiones In
Splrltu noVIt, qVapropter renVIt IpsI
AVE.

ELOGIUM VI.

DE Virtute in Virtutem, ivit IOANNES,
Virtus IOANNIS

De miraculo in miraculum

Sympathicam, nî fallor, nactus est indolem
Cum Præcurfore DOMINI, Præcursor Thomæ
Villanovani:

Uter ex sterili natus utero;

Illum vocavit DEUS ab utero matris,

Hunc ad uterum matris vocavit *DEI para*;

Ille Vox clamantis in deserto,

Hic Buccina Evangelij in Eremo;

Ille præivit ante DOMINUM parare vias Ejus.

Hic secutus est DOMINUM parare vias servorum Ejus.

Illo non major inter Natos mulierum,

Iste semper major Se ipsô!

Licet non Sibi.

Ille jugulatus in gratiam saltatricis,

Hic venenô sublatus ex odio meretricis.

Ioannes erat Nomen Illius,

IOANNES & Hujus;

Sanctus Ille, SANCTUS Iste.

Siste jam fluxum, garrula penna!

Nam & ego fluctuo;

Unicum sequitur, quod non assequor:

Ioannes Nazaræus, Propheta Altissimi!

Num etiam Propheta IOANNES Sahaguntinus?

Sincera semper Veritatis assertrix Hispania,

Aliena licet usurpet verba pro materia,

Sat propriè tamen respondet in forma:

(a) *Omnes habebant Joannem sicut Prophetam*

Unde hoc?

Clavim habuit Propheticam,

Non à Cyclopibus fabricatam:

Bene à Fabri Filio contributam.

Noscis? *penetrando aperit clavis!*

Nil mirare jam

Omniū mentium seras ab hac reſeratas.

Quippè nil tam intimum spirabatur,

Quod Ioannino spiritui non intimatum.

Corda hominum quasi in charta habuit;

In hoc felix:

Quoties alienum introspectit folium,

Neminem fefellit.

Omniū velle, fuit Ipsius scire;

Non omniū scire, Ipsius velle.

Voluntas suò tempore Saltimanticensibus non fuit

Libera

Citrà evidens quidem Sophorum dogma:

Quia nolens volens Illi manifestari debuit.

Invidebant planè non nulli Ioannimastiges

Hoc Sanctum Prophetiæ donum,

Id solū Physiognomicis innixum esse augurij

Protervè mentientes.

Quinimò Cœlestis fuit Physiognomicus!

Vel ex facie novit scelestos in DEUM.

Chy.

(a) *Matth. 21.*

Chyromantiæ non aliam exercuit praxim,
Quàm quæ supplicibus in Cælum palmis fieret.
Inde palmarem DEI gratiam ordinariè præominaba-
tur.

Semel contigit SANCTO per forum ire;
Si tamen ivit?

Cujus in animarum salutem semper alas habuit
Amor:

Huic annosa quædam Matrona
De more Patrio

Osculum manûs vel à longè innuebat obvianti.

Obstupefce jam Lector!

Nusquam hanc priûs visam IOANNES cognovit
In prolicidium proximè paratam.

Tales nempe sunt oculi Prophetarum,

Ut à limine jam, cordis penetralia rimentur.

Ast quid tum Propheta?

Renuit manum miseræ,

Qui miseros plerumque manutenebat;

Et tamen misertus est ei.

Quippè nîl sine fruge faciunt in senio,

Qui à puero nativum jam naçti sunt Florem.

Medici haud immemor Axiomatis IOANNES:

Contraria contrarijs curantur;

Ut occluderet efferatum mulieris Cor

Nè ultrò tam nefandas cogitationes eruçtaret,

Aperuit

Linguam coaptans in Clavim Propheticam.

Hæc, quia penetrando aperit,

Talem ex ore Prophetico fortita est manifestationem:

(b) *Proposuisti Filiam tuam occidere,*

Quæ gravida est ex illicito concubitu;

Sed obsecro!

Exue mentem illam, & placare;

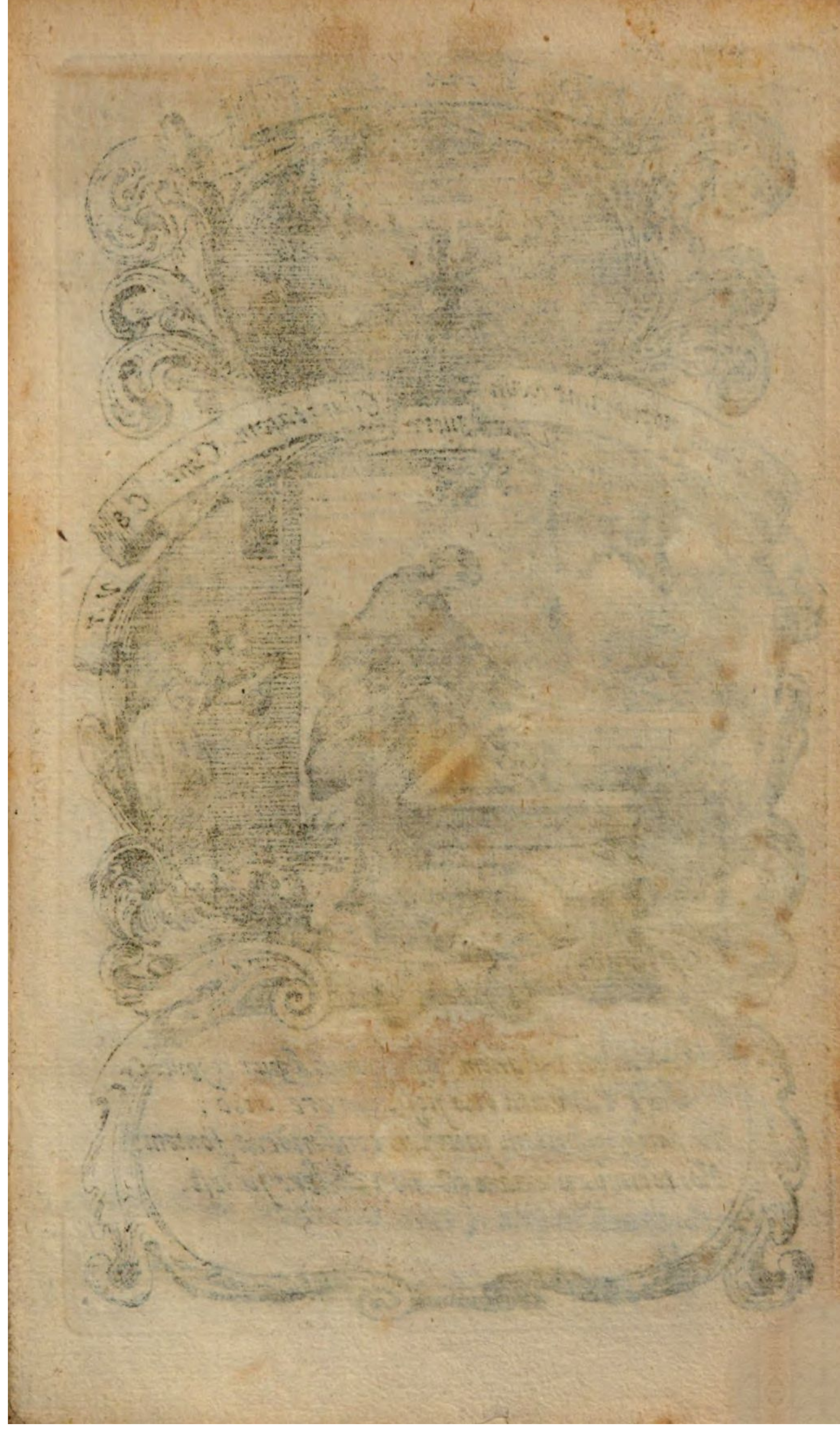
C 4

Illa

(b) *Joan. Næv. in Vita,*

*Ille enim Juvenis , ex quo concepit,
 Adbuc eam ducet Vxorem,
 Prolesque hæc, quam modò fert uterò,
 Formosus erit masculus.
 Dictum , factum!
 Quosuper
 Quæ livore prius pallebat,
 Cæpit in brevi erubescere.
 Tandem delicti pœnitens agnovit
 Cor suum totum in corde IOANNIS fuisse.
 Nec jam dubita,
 Illam nîl ampliùs potuisse cogitare mali.
 Reliqua, ut prædicta, post sunt facta.
 Ogganis jam:curiosè Eremi scrutator!
 Non est hic Propheta Domini quispiam?
 (c) Ecce ! remansit Vir unus
 IOANNEM sisto , si sexcentis diffidis alijs.
 Balaam fuit alter ; corpus habuit in asinam
 Inhumana multa sufferentem,
 Ad omnia tamen semper humaniter loquentem.
 (c) 3. Reg. 22. 7.*

Rare visa simul.

Rem cupis insignem, discas simul æquor et ignem.
Iure Elementa duo posse carere suo.
Hi facit in fontem puerum constendere fontem,
Hoc totum quodnam est, non abolere potest.

pVer In pVteVM LabItVr, DeIn à
IOANNE ILLæsè eXtrahItur.

ELOGIUM VII.

A Desto Oedipu! Sphinx me stringit,
Paraphraſten ſupple.

In ænigma tranſit Miraculum;
Certè Miraculum;

Quod omnibus notum; nec tamen ullus capit.

Ignis deſcendit in aquam, & non extinguitur;

Aqua ſuccumbit igni, & non ſiccatur:

Ignis creſcit, aqua creſcit.

Eſſet,

(a) Quod Dodonæos rimarer fontes in Epiro,

Par quibus ineſt virtus

Exundandi, ac exardendi;

Quò minùs

Ipfæ in Epirum propemodùm Iberia cederet,

Salamanca in Dodonam

Nec jam timeo errorem;

Complaudentibus per Urbem civibus adſtipulor,

Inextinguibilem IOANNIS Charitatem demirando.

Sanè

Pyrauſtam hic SANCTUS præſetulit,

Plùs arſit, quàm vixit.

Quippè tædium arbitratus eſſet, aliquò contendere,

Quò

(a) *Plin. l. 2. c. 103.*

Quò non præluxisset Charitatis tæda.

Non fingit , qui dicit:

(b) Quod Promotheo flamma Superis surrepta,
Hoc IOANNI fax fuit Amoris cælitùs accensa.

Unicum defuit:

Quòd homines ex luto non finxerint;
Semimortuos frequentissimè reaccendit ad vitam:

Quinimò mortuos!

Nisi dicam , qui homines esse desierânt

In luto scelerum,

Hos quoque reanimavit in Angelos Lucis.

Ita scilicet , ubicunq̃ue IOANNES,

Ibi Charitas

Vel prodroma , vel comes , vel pedissequa.

Quarè

In itinere semel domum revertens,

Nescio , quam fors hominum turmam intuitus,
Hujus ut lamentabiles propius perciperet clamores.

Aliundè fessus , avidè accurrebat.

Tam sollicitus aliorum calamitatibus,

Ut afferret , se contulit!

Mox ut audierat ex insperato,

Unicum matris filiolum

In proximum delapsum esse puteum,

Moræ impatiens ocyùs succurrit patienti.

Ast omnium ibidem spes

Unâ puero in puteum cecidisse visa est.

IOANNI nîl in puteum cecidit , præter Charitatem.

Ab hac , veluti firma votorum columna

Etiam pueri merfi emergebat incolumitas.

Sed rarè quidem!

Nuda Charitas,

Quæ semper non nisi adamantinis

Delectatur vinculis;

Ne

(b) *Natal. Con. Mythol. l. 4. c. 6.*

Ne quidem funes ibi habuit,
Ut puerulum extraheret.

Quid tamen non machinata est?
Cingulum IOANNES coaptavit funiculum.
Brevioris licet fuerit corij
Sat longam tamen sui adscivit memoriam.
Nam bonus Israëlita JOANNES,
Genibus in terram, oculis in Cœlum fixis,
(c) Corde suo cecinit *Carmen istud.*

Ascendat puteus!

Mirum!

Quod brevitatis negabat corrigiæ,
Longiori refarcivit oratione lachrymis irriguum.
Detendit JOANNES cingulum de sub labio putei,
Et aqua

Puero cessit in effedum triumphalem,
Illæsum attollens usque ad centrum cinguli;

Quò arreptò

Adhuc Morti erreptus est puer.

Viden' ut ignea Charitas

Cum aquosis colluctatur discriminibus,

His, qui sine crimine vivunt?

I, Vola jam Fama! inque plenis buccinis reboa:
Antipathica Elementa

Rarò visa simul

In gratiam IOANNIS nova fœdera paciscuntur.

(d) *Ignis in aqua valebat supra suam Virtutem.*

Et aqua extinguentis Naturæ obliviscebatur.

Quem latet ænigma hoc miraculò convince.

Imò non! pœnitet dicti, refuge Fama!

Ut video, honores nauseat JOANNES,

Qui contra vanam gloriam jam incipit

Stomachare.

Habent nimirum hoc magnæ mentes:

Ue

(c) *Num. Cap. 21. 17.* (d) *Sapæ. 19. 19.*

Uit in ipsis dignitatibus dedignentur semet.
Verum, ut nullum vitium sine vitio,
Sic nulla Virtus sola.

Quare?

Ipsa Humilitas, tunc verè non humilis,
Sed ipsum Poli transcendens apicem,
Adhuc ultimò coronavit IOANNEM
Post triumphum quasi Victorem,
Sed mirabili Coronâ.

Attendite jam vos, in vanam gloriam
Prurientes Animi!

IOANNES, nè audiret congratulantis catervæ
Subingruentes Eulogias;

Novus Piscator pueri, non sine omine
Piscariam inibi sportulam adinveniens,
Intrusit capiti usque ad collum,
Domumque currens ipse sibi
Hæc per plateas occinuit pæana

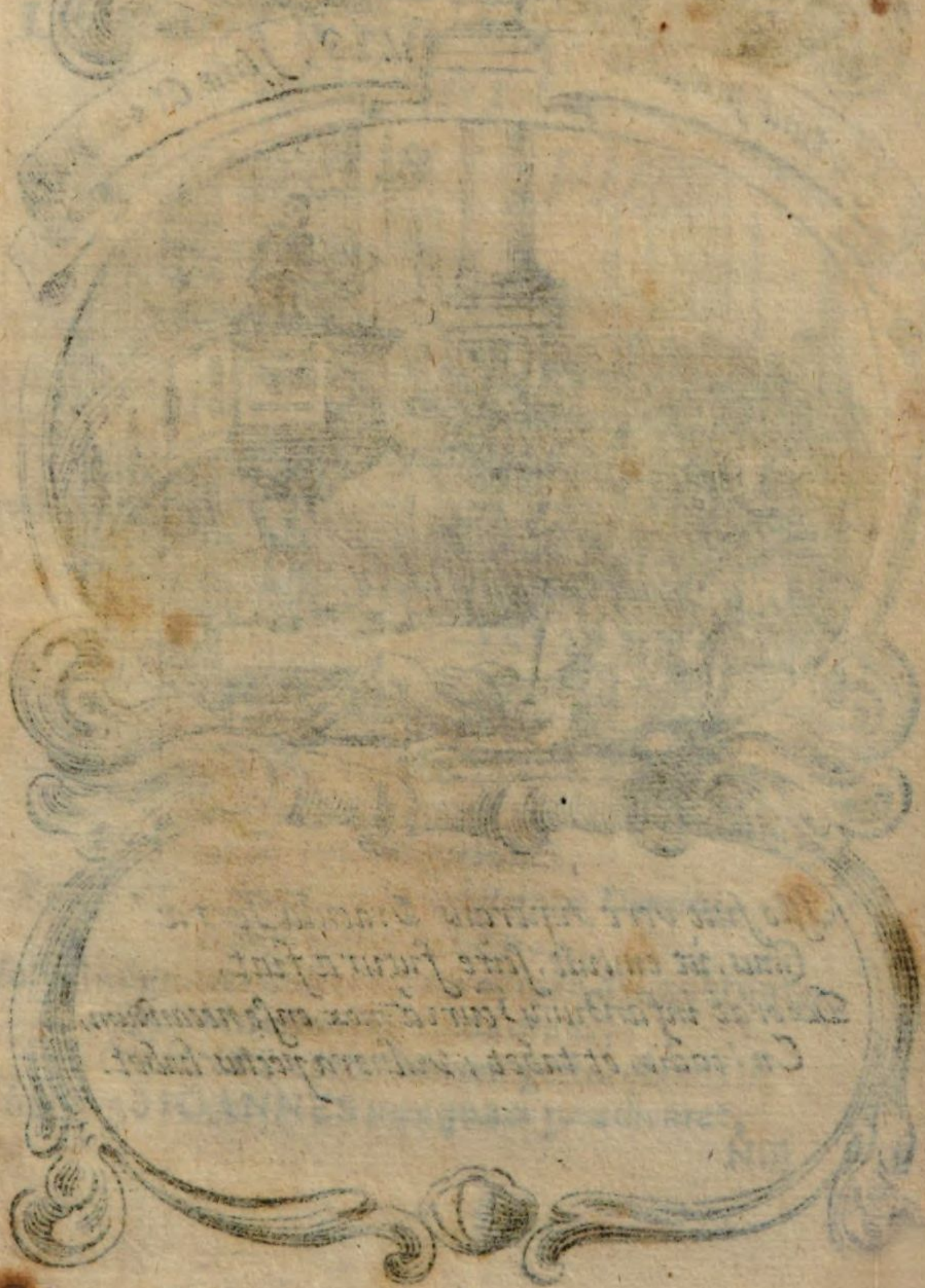
(c) *Videte stultum! videte stultum! qui fecit Miraculum.*

Abrumpo stylum, & dico:

IOANNES fuit stultus Mundo,
At magnus Cælo Politicus.

(c) *In Vita.*

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM
OF
ARTS
AND
CRAFTS
LONDON

*Iste fuit verè superans Oracula Terræ!
Cuius, ut emittit, scire futura fuit.
Dixerat infandum Scuria mox ense necandum,
En! cecidit, et tabet; vulnera pectus habet.*

sICVt IOANNES sVb ConClone
propetIzabat,
Ita LIItIglosVs ICVrra MVCrone Inter-
fIClebatVr.

ELOGIUM VIII.

NULLA dies sine linea
IOANNI à S. FACIUNDO,
Vel enim Miracula fecit, vel dixit Oracula.
Abs omine in domo Facundi non est educatus;
Nam à puero inbibitam sibi tenuit facundiam.
Si ab ignota Stirpe genitus esset,
Crederem ipsam Eloquentiam habuisse matrem.
Dies Natalis quidem non constat.
Iudico tamen fuisse diem Mercurij.
Totus Mercurius IOANNES,
Nisi quòd fraudare non posset.
Ille Superùm Præco,
IOANNES Verbi DEI Prædicator.
Uterque alipes:
Prior in Iovis legationes,
Posterior in *semitam mandatorum Domini*.
Ambo pacis Arbitri,
In solis Insignibus differentiam tamen assignârunt;
Quòd Mercurius Caduceum,
IOANNES verò Crucem gestaret.
Cum ergò IOANNES nunquam prædicaret,
Nisi

Nisi aureas simul ab ore catenas depromeret;
 Nemo tergiverfetur,
 Per eas maximas hominum sibi attraxiffe copias.
 Quis tum non putaret, Illum soluta loqui
 Quando non nisi catenas & vincula ab ore solvit?
 Lingvam semper solutiffimam habuit,
 Diffolutam nunquam;
 Vitam verò arctiorem,
 Quia planè ligatam.
 Suggestus noluit conscendere,
 Nisi Auditoribus media salutis fuggereret,
 Scelerum tremendus erat reprehensor;
 Quandoquidem nullum fuit vitium,
 Quod non convitiabatur.
 Fæminas denudatis humeris Ecclesiam ingredientes,
 Quia purpuram non habuit, rubore tamen contexit:
 In Veneris affeclas,
 Cùm ignibus delectarentur; fulminabat:
 Ut sic terrore perciti, anxijque
 Quònam in loco se se tutius absconderent?
 Sæpè à lupanaribus in Ovile CHRISTI confugerint.
 Possessores Mammonæ iniqui, Avaros, Numularios,
 Non possedit, sed obsedit;
 Non alijs fortior armis, quàm ense Iustitiæ.
 Superbiam tam est execratus,
 Ut omne fastigium, Animæ fastidium esse docuerit.
 Discordes, Invidos, Litigatores,
 Ut in unum Cor redigeret,
 Cùm in illis nec unum repererit;
 Compaginavit in suum.
 Hypocritas tam affabrè depinxit,
 Ut nullum scelus tam esset occultum,
 Quod non IOANNI manifestum timeretur.
 In omnibus prætereà Orator fuit ad stuporem,
 Quia Propheta simul,

Ideo

Ideò rarus quidem omnibus,
Charus verò haud singulis.

Obmurmurabat equidem non nullus:

(a) *Ego odi eum, quia mihi non prophetat bonum,
Sed malum.*

Facile adlubesco;

Nam tales prophetiæ, qualia signa.

Quippè non nulli adhuc mutuis gliscebant odijs;

Unde factum,

Ut montes citius movisset IOANNES

Quàm aliquorum induratas mentes.

Vix enim tam perfictam malitiam

Amplius diffringere potuit.

Sufficientes etiam fecit motus;

Non ex eo, quòd subinde pertæsi turmatim è templo

Dimoverentur,

Sed quòd omnes in Illum commoti

Cùm palmis, fustibus, & saxis non nunquam irruerent.

Hinc effera quandoque perduellionum turma,

Ut IOANNEM planè memoriæ oblitteraret,

Nec audire amplius, nec videre Eum statuit.

En stultos in semet vindices!

Dum semper malè de IOANNE sentirent,

Plùs, ac plùs in eorum inciderat memoriam.

At denuò Prophetam stupeamus!

Salamanticæ

Semel in publico, media sub Concione, pulpito;

Dum plurimùm Riphæa sceleratorum corda ramperet,

Interrupit & ipsam dictionem:

Submissiori voce faticinans

Quasdam in brevi rixas suborituras,

Ipsumque Incensorem, in ijs mox extinguendum.

Et hem!

Tum

(a) 3. Reg. 22. 8.

Tum multus subito populus assurrexit in tumultus;
 Ipse verò cecidit Tumultuator primò primus.
 Iamdum in suo sanguine tumulatus:
 Et quem in *linguæ gladio* provocavit irarum prologum,
 Ultimâ suæ vitæ Carastrophe
 Etiam in ore *gladij* miser epilogavit.
 Dic jam:

IOANNES Concionator, & Oraculum,
 Quod verbis dixit, opere comprobavit.
 Quid sibi nunc Delphici Tripodes?
 Quid Dodonææ columbæ?
 Et si quæ sunt phantastica Hippiadum simulacra,
 Vel ideò fictilibus metallorum pompis aggesta;
 Ut grandiora mendacia personarent.
 Unicum habe Oraculorum Archetypon IOANNEM;
 Quem ipse Cœli, non effinxit,
 Sed effecit Hermoglyphus,
 Velut in singulare Mysteriorum Hypomnema.
 Oppone, si lubet, his glypticis Numinibus
 IOANNEM Concionatorem,
 Et videbis, nec numum valere Numina.
 Quippè, si DEUS loquitur per Prophetam;
 Necessum est mendacia
 Hoc fante silere.

Desuper Auxilium

Angelis suis mandavit de te, ut

custodiant te: Psalmo v. 12

*Sæpiè fricat florem bruchus, rapit atq; Vigorem,
Mox Chiron mugit, depulvit unda; fugit.
Ecce pharetratos Chirones! ecce Beatos!
Necdum tela jiluvit, bella inimica ruunt.*

Angeli pVgnaCes IOANNEM In
Via proteXerVnt à præDonIbVs,
& eqVIs.

ELOGIUM IX.

INimica Veritas
Quid non in hac Mole molitur?
Orthographos jam corrigit!
Non vult amplius scribi Veritas,
Sed Feritas.

Grammaticos confundit!
Non jam alium admittit Genitivum,
Quàm odium.
Pictores ludit!

Depingi nuda verecundari incipit;
Non pudet esse palliatam.

Pauperem Rhetoricam reformat penitus,
Imò deformat!

Cui omnes in tabulis loci
Fermè locum jam non habent.

Notationem conjugata, Adjuncta, Causas, Effectus, Testes
Elidit

Solis modò *Contrariis*, ac *reptugnantibus* contenta.
Status:

An sit? quid sit? quale sit?
Extaticos facit.

D

Trans-

Translationes in ultimam ferè Thulen transfert.
 Ipsa Metonymia jus non habet ultrò dicere
 Vel tantùm *ex figuo res.*
 At sola triumphet Ironia,
Quam illusionem vocant.
 Nec figuris parcit ampliùs!
 Quæ tamen ipsa mox desinit in Figuram.
 Exulare opus est pulcherrimam hypotyposin,
 Quia ita res aliqua describitur,
Ut cerni potiùs, quàm audiri videntur.
 Syllogisationes Dialecticorum ad Aristotelem damnat,
 Ne quidem in Celarent concludi patitur,
 Cùm tamen ipsa celari ambiat.
 Jura omnia abjurat;
 Imò in suos Tyrannica
 Prædicatores, Theosophos, Prophetas
 A Cathedris ad catastas;
 A rostris ad rastra,
 A Fanis ad Fata profugat.
 Attamen in hoc solo laudabilis est Veritas,
 Quòd, quidquid mali causet, per se non causet:
 Per se tamen,
 Quos sui sectatores diu torquet invita,
 Tandem coronet
 Vel in hac, vel in altera vita.
 Discrederem, quòd minùs in testimonium cederet
 Stupendum JOANNIS Miraculum.
 Hic strenuus Veritatis assertor;
 Cùm ignitos semper in impios sermones jaceret,
 Haud aliter fieri potuit,
 Quin magna sæpè excitaret incendia.
 In hoc solùm infelix,
 Quòd ea non semper sacris conflagrârint ignibus:
 Sed pro flammis Amoris,

Vulcaniam quandòque furoris repropinârint.
 Unde factum,
 Ut in celebri Civitate
 Vulgò Albæ de Cormes, ubi pulpitem conscendit,
 Tantò plures, ac majores sibi hostes efficeret;
 Quantò nobiliores, ac numerosiores haberet Auditores
 Tum enim plurimùm exaggerabat
 Ipsas Principum Tyrannicas in subditos exactiones,
 Nec non adultas communesque Veneres:
 Quibus se non tactum solùm,
 Sed planè vulneratum sensit
 Ipse Dux Albanus: Garzia Alvares de Toledo.
 Verùm ut graviter patientes plerumque insaniunt,
 Sic ille insanus sui proditor, velut in phantasiâ ab-
 stractus
 Humaniter postmodum valedicenti respondit:
 (a) *Petulanter satis usus es linguâ tuâ Pater!*
 Prudenter tamen Patrem nominavit,
 Cujus sponsa Veritas, jam tunc odium pepererat.
 At, quid est odium? tinea;
 Quò plus habet, plus rodit.
 Ita nimirum velut occasio furem,
 Sic potentia sæpè Tyrannum facit.
 Unde JOANNES famelicus sine prandio dimissus,
 Pro quo comederet,
 Ipse adhuc itinerans in pabulum mortis destinatus est.
 Successisset, haud ambigo, demandatum latrocinium,
 Nisi ipsa prima tandem Veritas
 Sectatori suo JOANNI commisisset
 Patrocinium Cælitus,
 Et post tergum adequantium par latronum
 Prius suis destituisset viribus,
 Quàm ab his interfici pateretur SANCTUM Virum.

Quippè mirum tunc erat videre, qualiter DEUS
Equos, & ascensores dejecit,
Non quidem in mare,
Sed in siccum ficarios.

Tunc sanè
Qui DEUM ipsum non venerabantur,
Reverebantur saltem Angelos armatos:
Quorum inexplicabilis numerus,
Arcubus, & telis obarmatus in medio coronavit
Triumphatorem JOANNEM.

Rectè quidem sagittis instructi erant Angeli;
Sagittarium credo *Chironem* in Zodiaco æmulati sunt,
Qui,

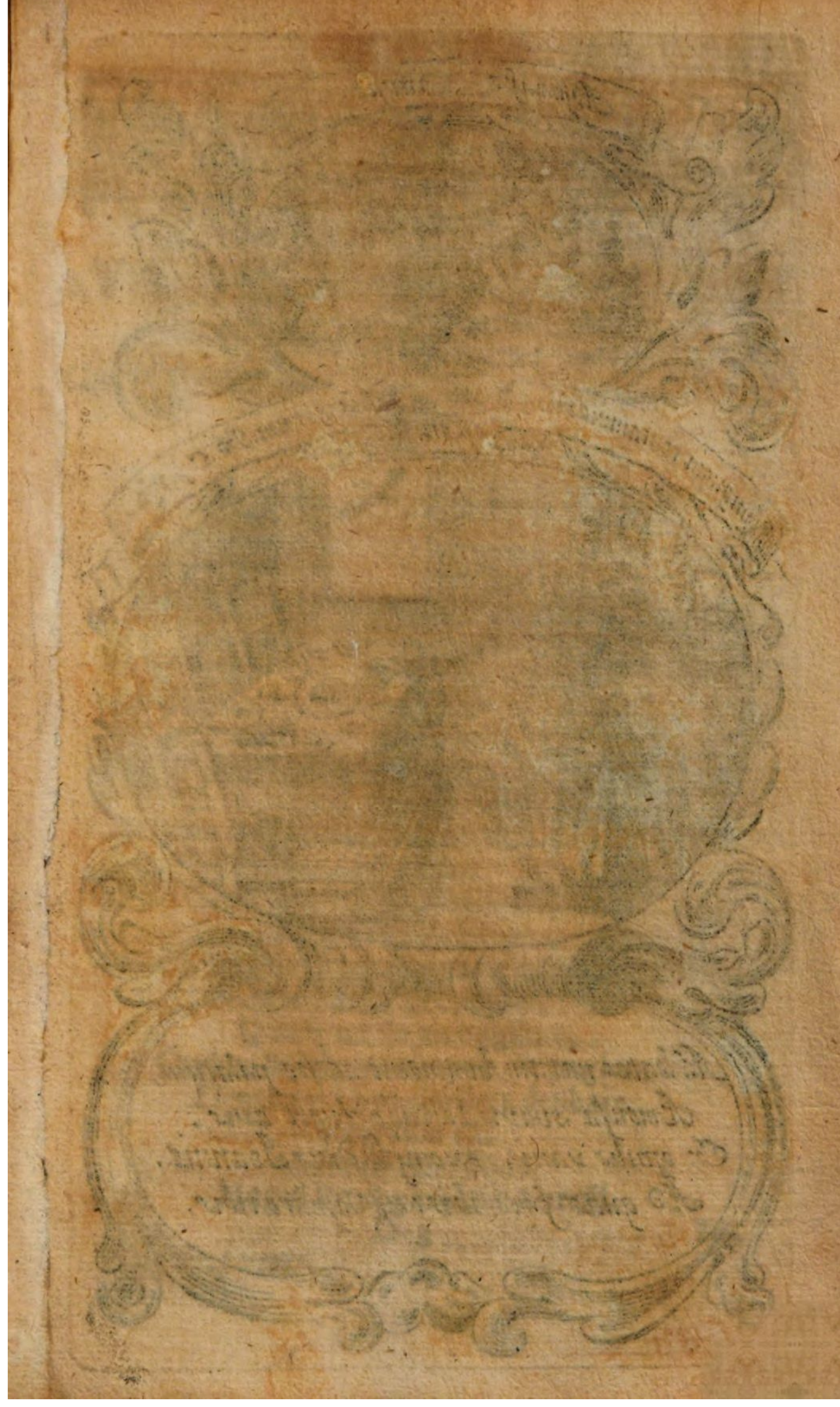
Si tamen astrophicis fides est Theorematis?
Subitaneas quandoque pluvias dejaculatur,
Quæis Prædatrices insectilium turbæ;
Nè florum innocentiam penitus jugulent,
Jugiter subinde disturbantur.

Sic scilicet quos Cælum amat, Cælum vindicat,
Inermibus in Mundo armatum committendo
Desuper auxilium.

Ecclesiastes es?
Non jam time Dynastarum potentias;
Dum insolescunt in imprudentias,
Ad incudem Veritatis reprimere.
Obluctantur illæ? Tu eluctabere!

DEI Decretum est:
(b) *Scutò circumdabit te Veritas Ejus.*
(b) *Psal. 90.*

Abstinnisse iuvat.

Namquam contaminatus

est in

scis eorum. Job. C. j. v. 2.

*Ad lentes natum dum novit adesse palatum,
A mensa suavis testaque fugit avis.
Ex epulis vanis, exemplo discite Joannis;
Ad quas fors ibis: nè Cajuare cibis.*

A V I s a C t V C o n t o s t a , I o a n n i s a b s t i -
n e n t i a m

C a r n e v i o l a r e n o l e n s , e x s c v t e l l a
a v o l a b a t .

ELOGIUM X.

EX e g e s i n I o a n n i n æ A b s t i n e n t i æ
I n h a n c n u c e m r e s t r i n g e r e ,
E s s e t

M æ o n i o s A p o l l i n e s i n i n v i d i a m a g i t a r e .

N e c r e f e r t p a r a t r a g æ d i æ s s e q u e m p i a m :

(a) *Nescio quid majus nascitur Iliade?*

E t e g o

I O A N N I S q u i d A b s t i n e n t i æ m a j u s ? a p o r i o r .

H o c s c i o :

S i a d C a t h o l i c æ r a t i o n i s s t a t e r a m r e d i g e r e m u s

E t I l l u m , & I l l a m ;

N u l l a j a m f o r e t i n æ q u i p a r a t i o n e c u j u s l i b e t

P r o p e r t i o p r o p o r t i o .

Q u a r e m i s s i s a m b a g i b u s ,

Q u i b u s & c a l a m u s i m p a r , & p a g i n a ,

E l e n c h u m à p a u c i o r i b u s d e l i b a r e

N e c e s s u m e s t .

A u r e u s s a n è f i l i u s

M a g n i P r o t o p a r e n t i s A u r e l i j

D 3

104

(a) *Propertius.*

IOANNES!

Dubium post Se reliquit Orbi,
 Num luxûs Ille magis fugerit cupedias,
 An Illum cupediæ?
 Semel invitatus à Benefactore
 Ad lautum prandium,
 Vel in primo jam extimuit obtutu;
 Nè, si tum ventri indulgeret modicum,
 Maximam Animæ Tyrannidem imponeret,
 Nôrat equidem

Opipara Symposiarcharum alimenta
 Hostilia Dæmonis esse instrumenta,
 Quêis liberiùs in corpus admissis
 Faciliùs in deditionem cogit
 Arcem Innocentiæ,
 Tutissimum Animæ Fortalitium.

Nec abs re:

Muros enim Jerusalem Princeps coquorum destruit.
 (b) *Quia virtutes animæ; dum non restringuntur.*
Venter perdit.

Sunt igitur in oppugnationem Animæ
 Gulæ bella, bellaria;
 Tantò quidem ad impetum robustiora,
 Quantò delicatiora ad palatum.

Ob hoc IOANNES
 Appositas in mensa Tortas
 Velut torturas;

Fercula velut ferulas exhorrescens,
 Nè ab ijs torqueretur, & ab his feriretur;
 Modestà primùm fronte Commensalibus dixit:

(c) *Professio Monachi non fert ista.*
 Harum vix sonum emisit vocum;
 Aliud pennatum afferebatur ferculum

Non

(b) *Greger. 3. in Iob. 27.* (c) *in Vita.*

Non modico etiam sumptu comparatum.

Quò visò

Summa cum nausea recusans ingemuit:

(d) *Heu! sic non debent excipi Monachi,*

Qui comedunt, ut vivant,

Et velut medicinâ cibis utuntur.

Quid conformiùs ad eruditionem Augustini?

Imò quid ad doctrinam ipsius DEI

Augustino instillatam convenientiùs?

(e) *Hoc me docuisti,*

(Confitetur discipulus Divinus)

Ut, quemadmodum medicamenta,

Sic alimenta sumpturus accedam.

Jam miraculum demiremur!

Quod ignorârunt hospites,

Intellexit fereulum;

Quod homines non capiebant,

Assa edocuit volucris:

Verè doctrix sublimis!

Quia petijt Aëra,

Confestim è paropside per fenestras avolando,

Tantum callida, quantum adhuc à veru calida.

Convivis ergò præ stupore illicò

In aëra unâ volucre quasi abreptis,

Mox audi JOANNEM Horatium Augustinianum;

Quid Ille? fermè hoc:

Non me lucrina juverint conchyliâ;

(f) *Non Affra avis descendat in ventrem meum;*

Non Attagen Jonicus.

An quia ab ipsis avibus

Abstinentiam edoctus est JOANNES?

Par est credere;

Nil

(d) *in Vita.* (e) *lib. 10. Confess. cap. 31.*

(f) *Horat. Epodon. ode. 2.*

Nil enim aves aliud
In decipulas magis præcipitat,
Quàm gulosa ad escas,
Sed eheu ! semet inescandi libido.
Verùm quod avibus decipulæ,
Hoc mortalibus epulæ;
Nimirum quosvis
Abstinuissè juvat.

In labris credo scriptum tenuit JOANNES
Paræneticum illud Sapientis:
Noli avidus esse in epulatione;
(g) *Non te effundas super omnem escam?*
In multis enim escis erit infirmitas.

Nam
Ita cautus gustum attemperavit,
Ut sub æstivo planè calore
Hortensibus subinde laboribus fessus,
Nec uni quidem merafo indulgeret.
Domesticæ mensæ assidens
E tribus ordinarijs,
Unum plerumque sibi cibum concessit:
Carne rarissimè,
Fabas, lentes, rapas, olera consuetim.
Jam vos novelli Mundi Vitelij
Adhucne quadrifariam epulas
In Ientacula, Prandia, Coenas, Commestation
Patiemini?
Dico vobis,
Quòd non omnibus dixerit Esdras:
(h) *Manducate pingvissima quæq;*
Et bibite dulcissima quæq;

Ter

(g) Eccl. 37. (h) Esd. 9. 54.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1000 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

Tantum latrant

*Joānes! non es verit⁹ super hosce Latrones!
Imò manu trinas, ensc loquente minas!
Non ais, ista, canes veluti frænātur inanes,
Nil rabies patret dente, sed ore latret.*

terni Latrones IntenDentes Ioan-
NEM InterfICere, artVbVs Vt saXa
obrigVerVnt.

ELOGIUM XI.

Litigiosus Salamanticensium Ternio
Statuit Unionem Innocentiæ
JOANNEM à S. Facundo.

Quamprimum invenerit;

In gladio perdere.

Quid enim mali fecit?

Contra DEUM acerrimè locutus est!

Sed eorum,

Quorum Deus venter est.

Occidit!

Sed Cyprium illum Animarum latrunculum;

Qui unica illorum fuit vita.

Spoliavit!

Sed Veritatem palliò;

Ut nuda compareret notior.

Disrupit fœdera!

Sed quæ

Juratæ rebellionis vincula conglutinârunt.

Detraxit denique!

Sed larvam ignorantia obcæcatissimis peccatoribus.

Hæc

Hæc pia opera piacula fuerunt,
Quæ JOANNIS Innocentiam
Ad maleficorum Tribunal stiterunt ream.

Ut tamen mitiùs procederent,
Humani latrones!

Personæ Ecclesiasticæ respectum observabant;

Quam non in publico Justitiæ foro;

Sed in privata carnificina

Cujusdam perangustæ plateolæ

Trucidandum spectârunt.

Justitia re verâ præceps,

Quæ priùs de condemnatione reorum cogitat,

Quàm captivat reos.

Sicut ridiculum Tribunal,

Cujus iidem Judices, qui carnifices.

Ubi est ergò JOANNES

Innocens Maleficus?

Adhuc non in carcere conclusus;

Bene in Cathedra.

Fortè, ut pro domo sua jam peroraret

Evangelicus Tullius?

Nîl minus.

Perdere non possunt domum

Apostolici Stadiodromi,

Quia semper ubique sunt domi.

Num Amicis moriturus jam valedicit?

Vix de morte cogitat,

Qui de Vita primùm bene iustituenda

Doctrinas spargit.

Fortenè denuò contra scelera sermocinatur?

Detonat! non sermocinatur.

In fulmen mox abit lingua!

Quot superbos attingit apices,

Quot superbos attingit apices,

Tot stolidos prosternit truncos.

Abripit omnia!

Nec ulla jam fœnera indulget Veneri.

Diffringit fortia!

Et contumacissimam perfidiam frustrat.

Vacuat completa!

Et ad restitutionem cogit Laverniones.

Descendit ad ima!

Et ad absconditissima cordium rimatur.

Bene, Bene JOANNES!

Tantum extende guttur,

Brevi extenuabitur.

Vox jam tibi gravis est,

At mox gravior erit halitus.

Stylus modò vehemens,

Sed vehementior subsequetur motus.

Jam incumbis ad cathedram Eloquentiæ

Præconem agens;

Brevi succumbes in Cathedra Pestilentiae

A Prædonibus patiens,

Qui acumina tua cuspidibus exsolvent.

Rara quidem Avis es

In terris Hispanicis;

Ast

Nisi foris ater, & candidus intus esses,

Cygnum Te crederem,

Qui sua sibimet canit epicedia.

Verum

Auguria jam in Historiam transeunt.

Descendit tandem è suggestu JOANNES;

Et Ecce!

Jam incidit in suggestionem inimicorum.

Apogrypha fictione persuadetur,

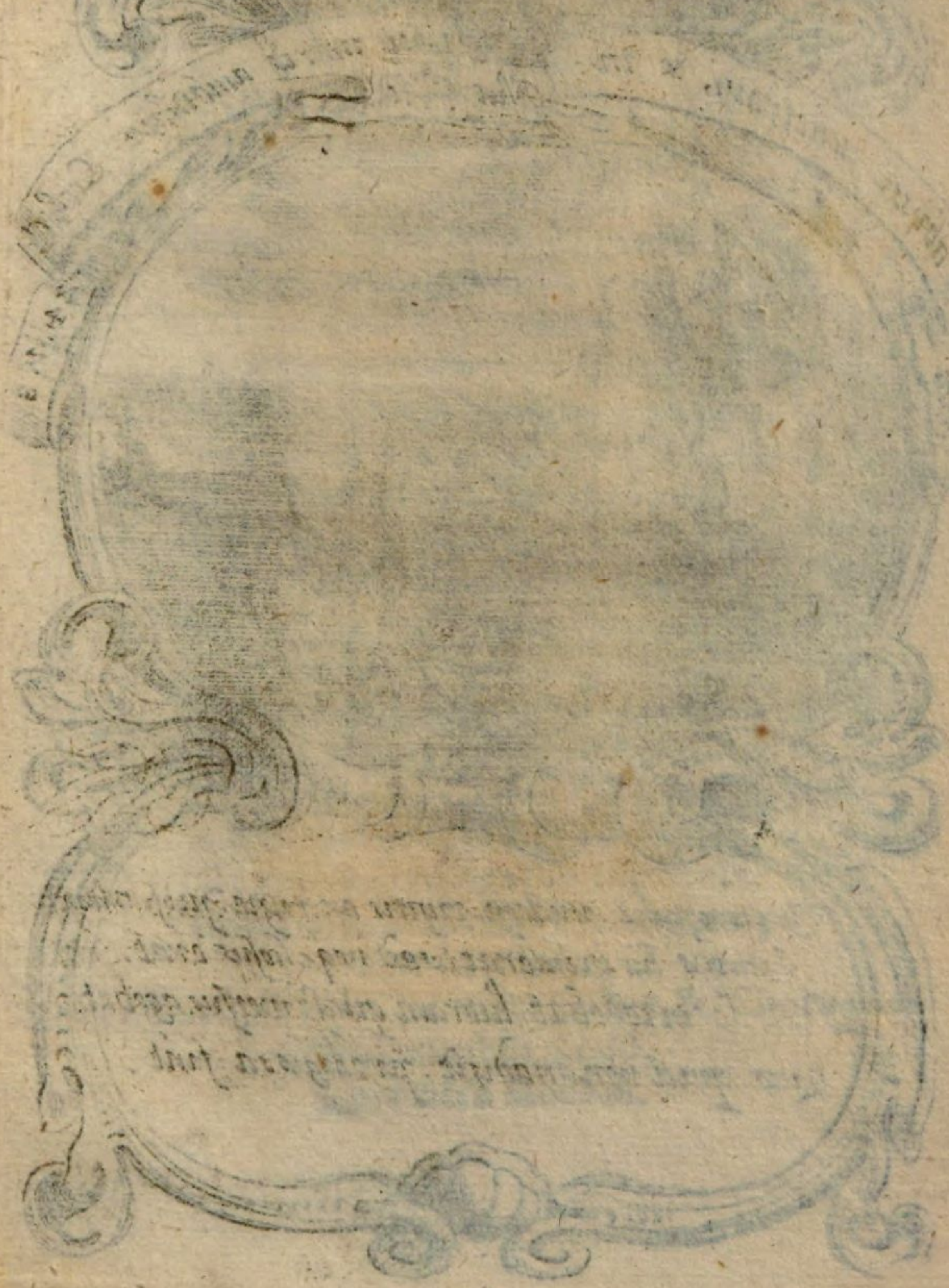
Ut Charybdim tumultuantis populi subterfugeret,

Fatalem illam plateolæ subintrare scyllam.

Qualis

Qualis tum rerum facies?
 Profiliunt quidem terna illa Furiarum genimina,
 Ceu canes ex angulis,
 Ut circumveniant Angelicum Peregrinum;
 Sed *tantum latrant*:
 Mordere non possunt.
 Dum conspiratur in occisionem;
 Non tamen occidit,
 Sed oritur in illa tenebrionum caligine
 Novus veluti Hesperus IOANNES
 Perseum posthac dixero,
 Contra lapidescentes Gorgones triumphantem.
 Quippè
 Non tum Medusæas obijciens larvas,
 Sed illarum anguinam repræsentans rabiem,
 Omnibus unitim latrones artubus
 Velut saxa fecit obrigescere.
 Benefactum!
 Condecuit enim, qui durò fuerant corde,
 In sui perniciem
 Durò etiam fierent corpore.
 Abi jam, Phrænetice livor!
 Et priùsquàm vel in digito
 Alienam lædas Innocentiam
 Temet nocentem in digitum morde.

Handwritten text in a cursive script, likely a Latin inscription, located within the lower portion of the decorative border. The text is faint and difficult to decipher due to fading and the age of the document.

Terramq; habitabit, & undam.

Profundum abyssi penetravi, & in Fluctibus maris ambulavi. Eccl. 1. 4. 2. 8.

Cum scopulis, undam, raptis ex rupe, profundam.
Sanctus hic inciderat; sed neq; laesus erat.
Fundo in cedebat, lutram quasi mersus agebat.
Quae, quia non maduit, prodigiosa fuit.

IOANNES è rVpe LapsVs , sVb
fLVVlo hILarIter spatIans , Veste non
MaDVIt.

ELOGIUM XII.

Spectaculum ut Mundo fieret JOANNES,
Comœdias instituit.

Pro Argumento

Se ipsum dedit in fabulam

Theatrum Illi fuit Hispania,

Scena Salamanca,

Siparium Religio,

Actores præter Se Ipsum nulli;

Actrices tamen tres:

Dextera DEI assistentia,

Sinistra Mundi Fortuna,

Ac Ipsa JOANNIS *Virtus in medio.*

Prologi semper fuere tristes in planctu,

Epilogi verò lætiores in plausu.

Actus tam proposuit mirabiles,

Ut palàm crederentur Miracula.

Unicum semel defuit Choragium,

Hoc ut adesset,

Tandem Ipse sibi Choraules factus, & Choragus:

Sanè mirabili modò,

Quia citrà modum.

Ni-

Nimirum

Profectus quandoque in Animarum profectum,
Qui nunquam aberravit vitam,
Viam aberravit, quod minus est!

Imò quod majus est!

Necessitatis ergò compulsus

Sublimen conscendit rupem,

Cui nunquam sublimis, semper sub limo
Humilitatis figebatur limes.

Dum ibi jam in altissimis habitaret,
Corpore quidem fessus, minimè Spiritu;
Cum Socio fuit aliquantulum morans,
Ac simul etiam memorans

Altissimum

Malum quippè ratus fuisset

Hic facer Comœdiasta,

In tam excelso Theatro tramitem figere,
Et non in sacra Dramata linguam solvere;
Fortè ut Breviarium persolveret.

Nemo jam dubitet

JOANNEM ex Davidica Harmonia
Etiam sua sibi Choreumata cecinisse

Ad hæc, nè saltus deficeret,

En jam choragum JOANNEM!

Cujus præ mentis dulcedine,

Sub divinis dum laudibus oculi

Ad Astra fors lucubrârunt.

Fallacia saxa pedes tum lubricârunti

Unde factum,

Qui mox diceret:

Benedicite Sol, & Luna DOMINO;

Aliquos transfiliens versus

Jam opus haberet dicere:

Benedicite omnia, quæ moventur in aquis Domino.

Nam saltum fecit IOANNES

A rupe

A rupe in fontes aquarum,
A primo vertice, in imum vorticem
Præterlabentis Fluvij.

O JOANNES!

Patere me tuas nunc complere laudes;

Apponam ocyus:

DEUS benedicat Tibi Balneum.

Heu!

Quàm subita scenæ mutatio:

Quàm tragica in hac comœdia

Personæ metamorphosis!

Jam cæruleum, ut video, Glaucum

Agit JOANNES in aquis,

Qui nulli cæruleum unquam objecit glaucoma

In terris.

Nunc commoratur inter Nymphas,

Qui cælestium nuptiarum

Futurus jam putabatur Paranympus.

Modò cohabitat piscibus;

Qui prius hominum erat Piscator.

Iam circumagitur fluctibus;

Qui neminem unquam fluctuare concessit.

Jam denique submersus est in fundum,

Qui prius fundamenta jecit Salutis,

Ut alij emergant.

Errâsti ergò calame!

Non est Comœdia hæc, sed est Tragœdia.

Errâsti Scriptor!

Non est Tragœdia hæc, sed est Comœdia.

Nubilosum quidem exordium cepit spectaculum,

Jubilosum autem exodium capit Miraculum,

En!

JOANNES egreditur iterum ad litora,

Nullibi læsus, undique lætus;

fol

Jo ! plaudite literæ.

Verè Actor excellens; Persona excellentior,
Cui non unus, at plures quadrant cothurni,
Sapientissimus Comicus est JOANNES;

Plus valet

Quàm Salomon, & Solon;

Quia in Salo, & Solo

Bene scit agere.

Lutram in Insigni potest tenere

Hic Nobilis Hispanus,

Ego assymbolabo ei hanc Syngraphen:

Terramque habitabit, & undam.

Quidnî prodigiosior Lutrâ

JOANNES noster?

Qui spatiabatur sub vitreo illo Marmore

Velut super vitrum, & marmor siccum.

Non enim maduit in ulla parte,

Sive vestis, sive corporis.

Ne quidem calcei, quibus indutus erat liquidò,

Induerunt liquidum.

Clama jam Fama per Orbes, & Urbes!

Si nescis alia nova,

Dic de Hoc SANCTO novo:

Aqua circumvenit eum totum,

Et non venit ipsi in calceum.

Handwritten text in a decorative frame, likely a title or dedication, written in a cursive script.

Superat fiducia vires,

super

aquam

Mat. C. 14. v. 20.

Ambulabat

*Adjuvat horrentem, nescis, fiducia mentem.
Ceca vias ridet, nulla pericla videt.
Joanes scivit, quando fidentior ivit,
Subter aquas nupier, sed modo, cerne.*
super,

R Vptâ sVbltò rlpâ , sVper fLV-
Men CVerpo IOANNES fIDentIVs
IVerat.

ELOGIUM XIII.

Contemptor Mundi insatiabilis
IOANNES SAHAGUNTINUS!
Quò plus Ejus objectum fuit oculis,
Eò plus rejectum.

Nunquam magis irrisit mundum,
Quàm cum ea , quæ Mundi sunt, deploraret.
Primum semper Ipsi fuit:
Non esse primum.

Fastus ita omnes fastidivit,
Ut ne quidem Salamanticensis vellet esse Prior;
Qui tamen post Fratres vadit ultimus.

Videri penitus non voluit;
Bene gnarus JOANNES
Quòd post , l. proximè sequatur K
Litera tam obscura,

Ut apud Latinos vix videatur;
Exceptò Kalendariò:

In quo & JOANNES modò videtur.
Gravitatem Hispanicam eâ mensurâ attemperavit,
Quâ Ipse sibi semper fuit levior.
Pompam nullam admisit,
Pompejo tamen major!

E

Quòd

Quod uter Mundum subegerit;
Hic viribus, at Ille virtutibus;
Hic fastu, at Ille contemptu.

Omnem penè terram
Dum jam visus est proterere;
Lubricam sensim aquam exosus,
Ilt & hanc proculcaret,
Calcere meruit:

(a) *Gloriosior quidem* Cyrò,
Qui solùm virgis eam cæcidit;
Dum suis nolebat viris cedere.

Quare
Non nullum iter, JOANNES quandoque iterans
Editæ cuidam ripæ commisit se se
Tantò quidem fidentior,
Quantò illa infidelior,
Nemo tum ambigeret
Hanc pretiosam Gemmam,
Vel in gratiam
A gemino isthic ambiri litore,
Verùm nimiùm ingratò.
Sicut enim omnia terrena fragilia,
Sic ipsa terra fragmentis plerumque obnoxia
Pactum etiam fregit
JOANNI Viatori.
Vix enim aliquos ad extremitatem ripæ
Passus casu posuit,
Depositus jam casum passus est
Ab oris, ad ora
Voracissimi fluminis.
Iterumne igitur in Aqua JOANNES?
Verè Nomen, & omen
A IOANNE participavit,
Quia semper ad Iordanem.

Pri-

(a) *Beyerlink. lit. S.*

Primum itineris obstaculum
 Illustravit per unum in aqua Miraculum;
 Hoc quia secundum,
 Secundavit etiam secundò:
 In duplici quidem specie.
 Cùm & dupliciter Ipsi aqua obsecundârit.
 Primò merfus est, & non madefactus,
 Secundò nec merfus, nec madefactus.
 (b) *Orionem credidisses*
 Inasvetis Neptuni provisum privilegij,
 Cui paris erat operis, ac operæ:
 Supra Pontum incedere,
 Seu supra pontem.
 In hoc ferè pares
 IOANNES, & Orion;
 Quòd hic à DEO tridentifero,
 Ille à Triangulo Divinitatis
 Aquas obambulandi suppetias adeptus sit;
 In hoc tamen dispares,
 Quòd Orion in fictis, IOANNES verò in factis
 Obambulârit.
 Quis jam neget IOANNEM
 Fidelissimam Petri oviculam extitisse?
 Quæ multis haud territa procellis,
 Ut avidiùs Pastoris insequeretur vestigia,
 Planè super aquas post Ipsum cucurrit.
 Quid nî fidentior adhuc Petro?
 (c) Cùm non *modicæ* fuerit fidei,
 Verùm maximæ fiduciæ.
 Quia Petrus cæpit mergi,
 IOANNES non cæpit mergi.
 Habent nimirum hoc sibi affine
 Fiducia, & Amor,
 Quòd ambo cæci.

Ingressuri subinde difficultatum Labyrinthum
Obstacula non vident, si fidunt.

Hinc

Fiducia in DEUM æmulatur Theseum;

Manus DEI Ariadnam:

Titubat illa, adjuvat ista.

Nisi enim & Petrus, & JOANNES fidissent,

(d) Non fuisset JESUS continuo extendens manum,

Ut apprehenderet eos.

Ivit ergò JOANNES

Eò securiùs

Super Torrentem cum fiducia,

Quò periculosiùs

Contumax tellus fidem negarat.

Gloriare nunc Iberia!

Hactenùs numerasti Sanctos,

Qui pallijs insidentes transfretârunt flumina,

Jam alium habes SANCTUM;

Qui,

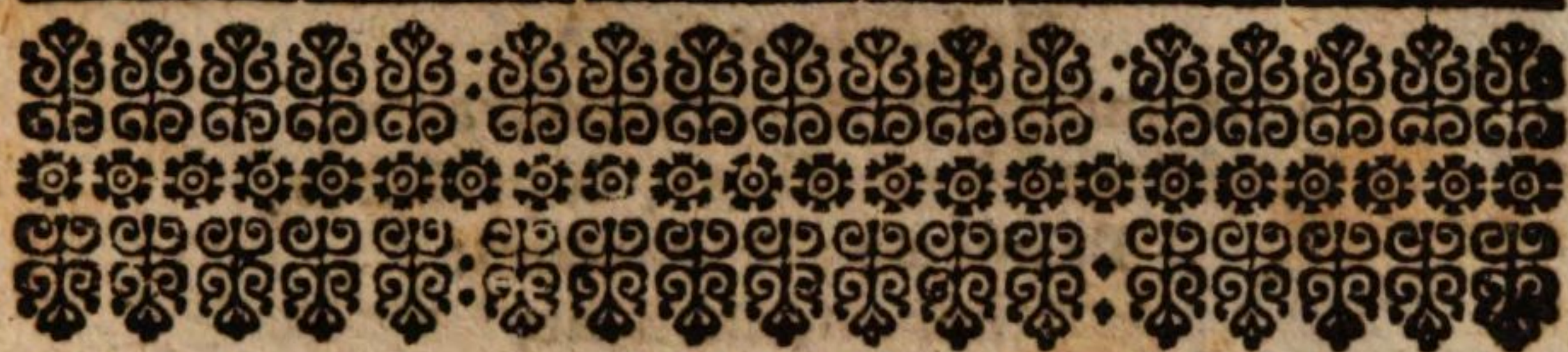
Cùm pallium non habeat,

Pauper JOANNES cogitur ire pedes.

(d) Matt. ibid.

IOANNES sVb sVa ferVente oratio-
ne DefVnctæ sVæ neptl VitaM
InhaLaVIt.

ELOGIUM XIV.

Hodie mihi , cras Tibi,
O Homo!

A Vita , ad Fata;

A lecto , ad lethum;

A Solio , ad solum;

A turba , ad tumbam;

A lucta , ad luctum;

Uno verbo:

A corpore , ad umbram

Fortuito discedendum est.

Hæc regula

Nullam patitur exceptionem.

Hæc lex

Nullam transgressionem.

Hæc Grammatica

Nullam declinationem.

Hæc linea

Nullam subductionem

Hæc clausula

Nullam negationem.

Mors , & Mars

Unâ distant literâ,
 At in uno quasi litore commorantur.
 Crudeles ambo mēffores, & pressores,
 Prædones, & Latrones:
 Nihil discriminant;
 Huic per ensem, illi per falcem,
 Et lilium, & Iolium.
 Cædi debet, & cedere.
 Semel fugitivus ille Tenebrio Mors
 Etiam Sagunthum tenderat
 In Regionem Lucis,
 Ad Domum perillustriſtē stemmatis
 IOANNIS SAGUNTINI;
 Eô quidem die
 Quô ipſe IOANNES
 Suos in Patria viſum illuc itinerabatur.
 Quôd Mors in ſtadio IOANNEM anteverterit,
 Nîl erat novi:
 Splene nimirum caret hic longipes cursor,
 Qui & ipſam Atalantam olim prævenit.
 Verûm
 Clam liminibus vix tum aditis,
 Iam parietes pari viſus eſt Amor.
 Mirum, ignis in frigidiffima Morte!
 Exoculatus licet fuerat hic Theſeus;
 Attamen,
 Ut unam ſibi raperet Helenam,
 Placuit IOANNIS Neptis:
 Virguncula, ſi non Helena? Helenula.
 Hanc dum jam deperiret
 Stulta Mors,
 Rapiendo deperdidit,
 Eccur iſtud?
 Nescis infandum Theſei facinus
 Caſtores eſſe ultos, ac Polluces?
 IOANNES

Si non Castor simul, & Pollux?

Castitatis tamen Lux

Neptis raptum mox adveniens vindicavit,

Quid tum ille?

Armatâ non recuperavit hanc prædam manu,

Benè ore armatô.

Originem ab Origine pete:

(a) *Non enim armis pugnandum est*

Adversus hostes nostros,

At orationibus.

Quamprimùm enim viderat IOANNES

Puellam in feretro jam morte rigidam,

Orans in genua procubuit illicò,

Secundante DEO

Cum aliena morte, velut Iacob cum Angelo,

Pro Nepte luctaturus.

Nec dispar petitum beavit eventus;

Quippè tam calidas super mortuam efflavit preces,

Ut aliter vix fieri poterat,

Quò minùs ex ignito illo halitu

Extincta illa cèræ Iuventutis candela

Reaccenderetur.

Et certè *respiravit adhuc* Puella!

In modicum tam convalescens;

Ut

Quæ prius citò obitu præventa

Patrueli IOANNI

Ultimum dare vale nequiverat,

Primam in reditu dixerit salutem.

Hæc subita dein resuscitatio

Non tam omnium admirationem

Quàm agendas à singulis *Domino* gratias

Excitavit.

Obsonet jam auribus Os aureum:

E 4

Nihil

(a) *Hom. II. in Epod.*

(b) *Nihil est potentiùs Homine orante.*

Testis est IOANNES,

Quem oratio

Vitam Nepti restituendo

Ex patruele, novum Neptis fecit Patrem.

Conticescite jam Æsculapij

Nec dicite posthàc:

Contra vim Mortis nulla herbula crescit in hortis.

Orationis verba sunt herba,

Quâ non moribundi solùm,

Sed & mortui curantur.

Orationis suspiria, spiracula sunt defunctorum,

Quæ ipsos spiritus respirare faciunt.

Benè proinde manent Manes,

Pro quibus Sanctorum preces emanant.

Erubescere nunc, pallida mors!

Quod falx tua tibi met fallax,

Securis Tua nec tibi sit secura,

Excors licèt sis,

Nec ob id valeas esse misericors;

Uni tamen IOANNI cedendum erat,

Quod rapuisti.

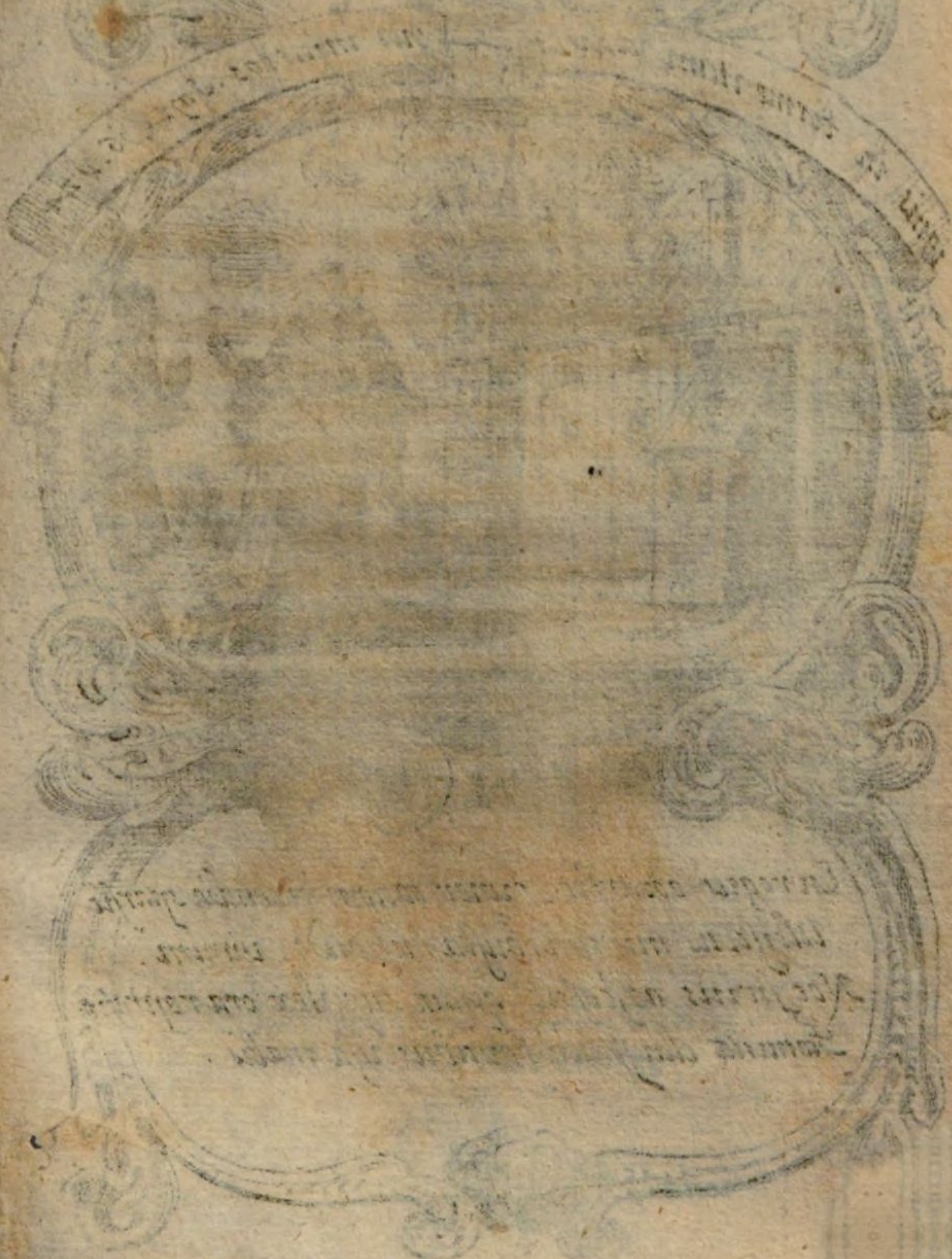
Abi nunc ad tuas Parcas,

Ut hanc tibi ignominiam parcant.

(b) *Chrysost. Hom. 13. in Cap. 6. Matt.*

Mon-

Fauces compescit ad ignem.

*En rogu excarsit, super ceterum in cendia sparsit
Ulciscens mirum, busta mirando, virum:
Nec iuriis abscessit, quam supplex ora replebit
Fœmina claustralis faucibus usa malis.*

Monialis Igne terrebat Vr, qVla
IOANNIS VltVtes probrls pertlnaX
sCIDIt.

ELOGIUM XV.

Omnino jam experior,
Nullum denique prædicatum
Probi vel esse, vel fuisse Viri,
Quod non inverso hoc Universo
Censoriæ Momorum limæ, & linguæ
Subiectum esse debet.
Agni sunt innocentes, Viri probi;
Pungentes rubi taxatores;
Prætereuntes hi nullos
Candidissimæ quidpiam lanæ detrahendo
Prætereunt.
Frumentum sunt Iusti electum;
Ventosa Theonum labra
Sera nimium ventilabra;
Quæ,
Dum nihil Zizaniorum inveniunt,
Ipsam dispergendo minuunt frumentum.
Suberat ergo non nullorum etiam dentibus
Hoc granum piperis IOANNES;
In hoc solum sui vindex,
Quod,
E s Quod

Quò plùs Theoninis attereretur moribus,
Eò amariores recipicaret sapores.

Quasi Nemo

De IOANNE malè sentire posset,
Quin pejùs semet postmodùm sentiret,
Semel incidit IOANNES in os fœminæ,
Cui satiùs fuisset habere bovem in ore,
Quàm hunc delicatissimum bolum.
Incidit ceu in Barathrum omnium calumniarum;
Sunt enim ora fœminea plerumque sine fundo,
Sicut earum loquelæ sine fundamento.

Illa Claustralis dum fuerat,
Miracula IOANNIS convitiando,
Sola fecit miraculum convitatrix,
Dum omnia sua clausit, & os non clausit.

Rasa quidem fuit,
Utinam & rasa tabula fuisset:
Sed semper plenum ab ore registrum deprompsit.

Si nihil aliud locuta est,
Dixit aliquid esse nihilum.
Quid? nonnunquam, Egòne
IOANNEM, Illum Augustinianum Salamanticensem
SANCTUM esse credam?
Sanctum sit contrarium!

Hypocrita est;
Umbracula sunt ejus Miracula:
Plus eliminant lucem, quàm illuminant.
Nîl Ipse ex Zelo facit,
Omnia ex Zelotypia.

Quò plures se probiores cernit,
Eò magis spernit.
Omnium laudes per fraudes sibi adsciscit.
Neptem suam Hunc excitasse ferunt defunctam;
Fortè nunquam obdormit?
Facile est inter domesticos Lares

Mortuos

Mortuos suscitare:

Obeunt ad nutum, resurgunt ad libitum.

Stemmata sunt juncti, quid si & strata gemmate?

His opprobrijs

Sancti Viri probitatem diu improbavit:

Ignorans forsitan,

Quod Mulier *verbis*

Anagrammaticè debeat esse *brevis*:

Nam plùs mentiebatur, quàm metiebatur *verba*.

Liberalis quidem erat,

Quia, dum venalia

Vix venialia dedit verba;

Sine pondere tamen dedit.

Haud miror illam dicacem fuisse,

Rara quippè fœmina, fœmina tacens,

Nec Lothi uxor tacuisset nisi prodigiosè;

Vel ideò in statuam salis versa

Ut falsè discant loqui Mulieres.

Attamen valde raram

In sua etiam loquacitate se ostendit

Calumniatrix illa;

Quia tunc in media docuit hyeme.

Adhuc dari hirundinem.

Cùm verò necdum sisteret

De IOANNE tam frigide garritare.

Ut callidiùs loqueretur, igne opus habuit.

Quapropter

DEUS suorum vindex,

Cùm Illa perverteretur ex tempore,

Vertit etiam tempus;

Id est: illius Bacchanalia,

Quibus tunc in alienam famam debacchata est,

In mirabilem diem Pentecostes.

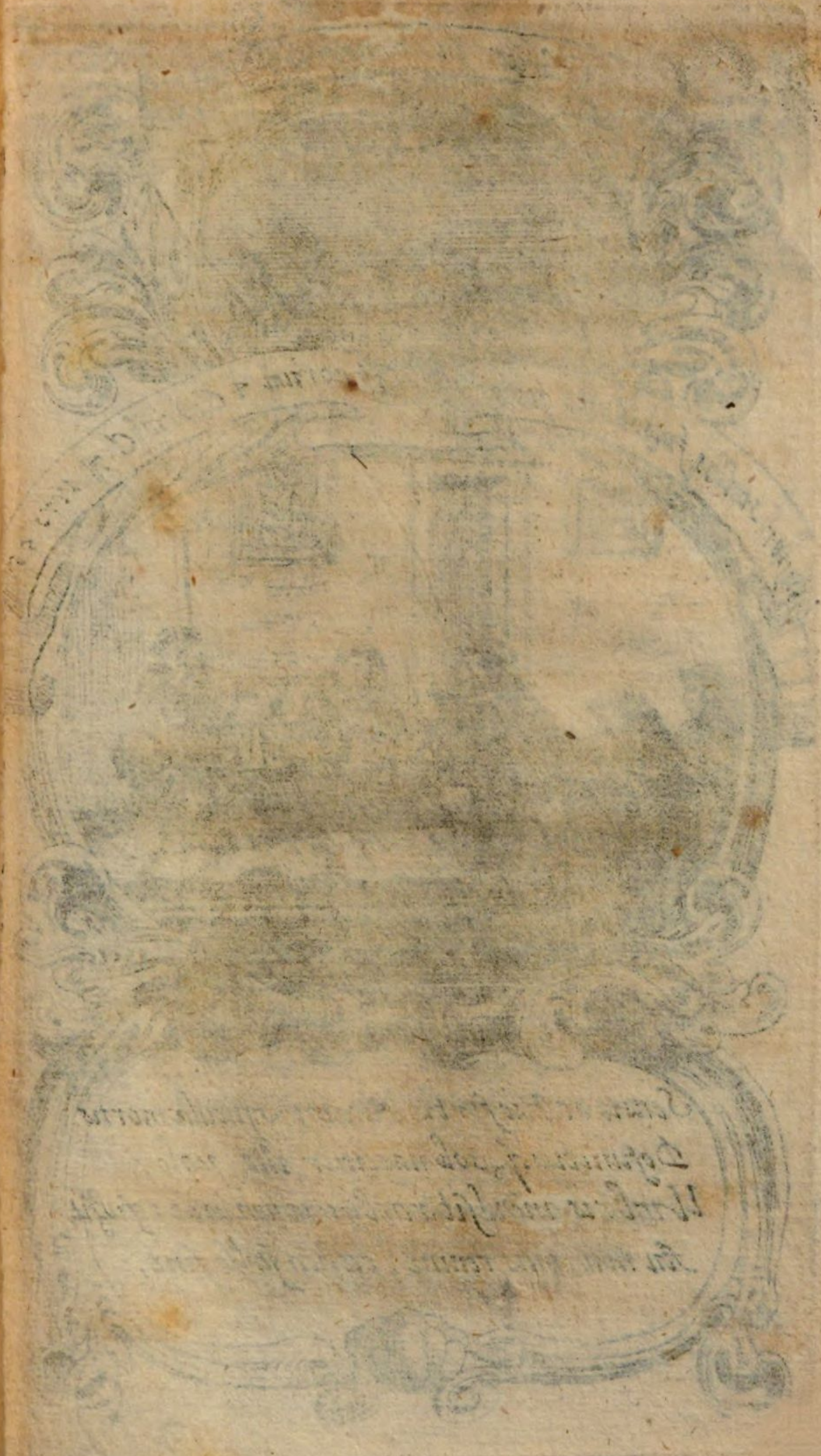
Nam

Repentè ignis è camino omnis prorupit,

Et

Et rectè super caput Capitalis illius Inimicæ,
 Velut ignita desuper Apostolos lingua:
 Terribilem fixit stationem.
 At ijs magis succensa flammis
 Hæc Furia,
 Dum voces amplificaret ultroneè,
 Meruit quoque ampliari focum;
 Qui in brevi totam illius cellam obtexit.
 Verùm illa Sororum penitus abijciens monita
 In Leænam mox magis efferbuit.
 Sed & tractari meruit ut Leæna;
 Quandoquidem flammæ velut in flumen expansæ
 Integrum Madrigalense Claustrum
 Mox obruerunt.
 Quis jam nescit leoninam rabiem
 Tandem ad ignis vehementiam perdomari?
 Quid ergò effera Monialis?
Fauces ad ignem compescuit.
 Nimirum
 Quæ clamitaret, insultaret, convitiaretur
 IOANNEM,
 Mox pœnitens tacuit, geniculabatur,
 Deprecata est IOANNI.
 Et quem prius dishonoravit,
 In sanctioris vitæ residuo
 Nullis satis honoribus cumulare potuit.
 Ignis, qui in aëre desuper minitaret incendia,
 Diminutus, unde exiêrat, revertebat in caminum.
 Hinc
 Cùm illa tacuerit,
 Et ego taceo.

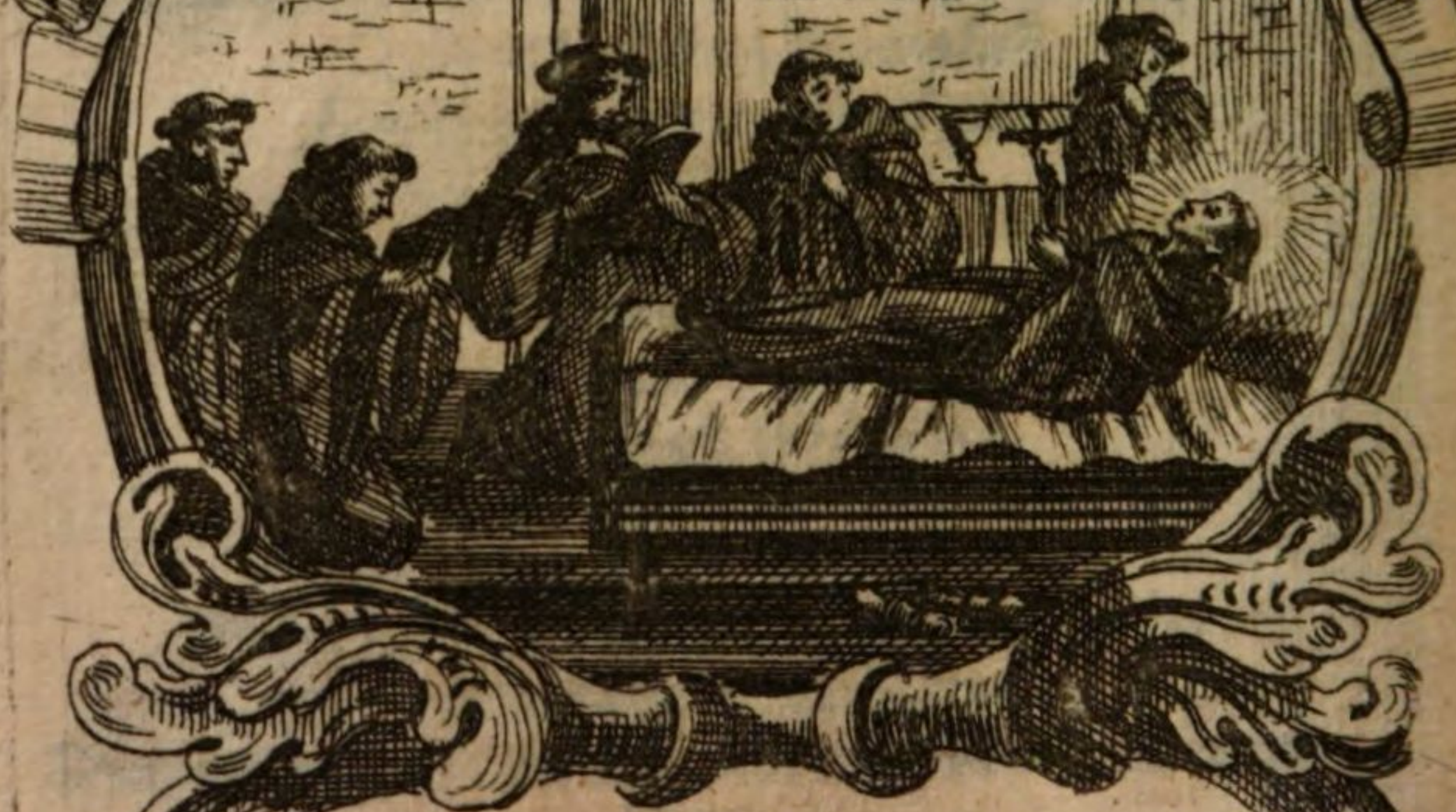

Handwritten text in a cursive script, likely a library or archival stamp, located within the lower portion of the decorative border. The text is oriented horizontally and appears to be a single line or a short phrase.

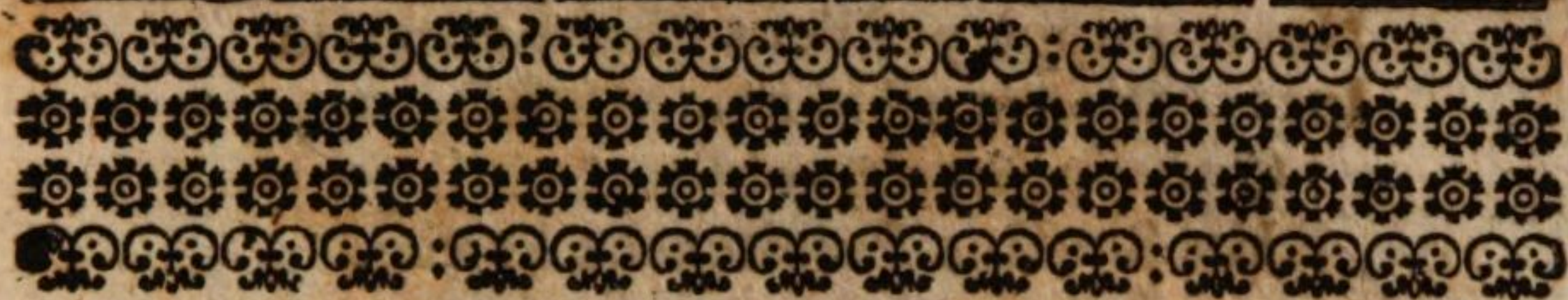
Clarior in tenebris.

Super stellas fulgebunt facies

Corum & Esprit C. 7 vrs 55

*Sensit et Hic fortis luctator specula mortis.
Defunctusq; solo nascitur ille probo;
Umbrae indulsit, radijs tamen inde refulsit,
An non, quis reuult? caelica stella fuit,*

Mort VVs IOANNES Vt præDIXIt,
fVLgente enItVIt faCle.

ELOGIUM XVI.

NEquitiosissima Mors quid non audet?
Ut in JOANNE se vindicet,
JOANNEM sibi vendicat.

Esto

Omnia sub leges hæc vocet atra suas!

Cùm hoc tamen crimine,

Quòd sine discrimine,

Scitaris, quâ morte JOANNES discesserit?

In Euripum incidis.

Si ex ore suo judicas servam nequam?

Sine dubio toxicò peccatricis

Interiit hoc Antidotum peccatorum.

Sin parùm aut nulla fides

Infideli adhibenda foeminæ?

Quomodò ergò Fatidica?

(a) Tu Tu JOANNES! exspecta!

(Ajebat in publico foro)

Cùm amasium meum lucellum meum,

Qui mihi vitâ ebarior est,

A meis avertas amplexibus;

Etiam Tibi vitæ lumen extinguam.

Quid valet: hóc annò interibis,

Et Proculus ad me redibit?

(a) in vita.

Novit

Novit quippè pestilens Pharmaceutria
 Incantationes nîl in amato effecturas,
 Quò diutiùs ejus obsonet auribus
 Hic Sanctus Pœnitentiæ Præco.
 Febris est Amor insanus:
 Non sanus amator;
 Quamprimum leges excedit Medici,
 Etiam restitutus patitur recidivam,
 Ut ut, sit;
 Medicus denique IOANNES
 Illò adhuc annò Ipsemet factus est patiens,
 Lethalem quoque sentiens aculeum
 Unà hebdomade decubuit, & occubuit.
 Ossea cùm sit Mors,
 Duram esse non miror;
 Oculos cùm non habeat,
 Non doleo Cæcam;
 Vacua cùm sit cerebrò
 Non abominor imprudentem.
 Unicum superest, quòd me superat;
 Cor non habet Mors,
 Et tamen cor habuit
 IOANNEM Cor Iberiæ extinguendi.
 Seu mavis admirabiliùs?
 IOANNES cor habuit,
 Mors non habuit cor;
 Et tamen ambo concordârunt.
 Sanè si cor meum apponeretur,
 Ex hoc me denuò labyrintho cordium
 Nescirem extricare;
 Nisi palàm asseram IOANNEM adhuc vivere.
 Sic est, felix Hispania!
 Non tibi mortuus est IOANNES,
 Sed ortus est.
 Non obijt, sed abijt.

Natus

Natus in Hesperia
 Non desijt esse Hesperus,
 Sed esse Hesperus incepit.
 Quid prodigiosius IOANNE?
 Alijs Mors non indicatur;
 IOANNES suam prædicavit in cathedra.
 Alij mori debent;
 Ille voluit mori, & mori non potuit:
 Rupto filio Vitæ, nexus est vitæ
 Vitæ Filius.

Conversus in umbram, lucem induit;
 Egrediendo Sæculum, ingressus est Æternitatem.
 Maeste animo, calamitose calame!
 Quid plangis? plaude potius
 Non tibi jam Epitaphium Scribendum est.
 Sed Genethliacon;
 Non Epicedium, sed Epinicium.
 Habent nimirum hoc Beati mortui:
 Cum semper in doloribus vixerint,
 Post vitam, quod non dolendi, sed invidendi sint.
 Quidni *pretiosa in conspectu DOMINI*
 Mors IOANNIS?

Stellas nunquam intuiturus, induit stellam;
 Tota facies plena facibus;
 Ne in tenebroso Mortis itinere
 A Portu Beatitudinis aberraret,
 Secum tulit lumen pro Cynosura.
 Humanissimum adhuc, ut videro, Cælum est;
 Non potuit expectare IOANNEM
 Ad Astra ascensurum,
 Nisi prius comitivum
 Ei Astrum demitteret;
 Invitantur enim ad Nuptias cælestes deputati
 Nemo posthac credat
Regnum Cælorum rapi Violentiâ;

Cælum ipsum rapit Sanctos!
Si alios non habet Nuntios
Ablegat Sidera.

Quomodo mortuus sit JOANNES?
Supervacaneum judico quærere.
Vitam intelleximus, ergo & mortem;
Qualis Vita, Mors est ita;
Vixit sicut Cygnus in Mundo,
Semper candidus, & mundus:
Et mortuus est sicut Cygnus

Sibimet ante obitum hoc Epicedium occinendo:

(a) *Tu es Domine refugium meum, & spes mea!*
In manus tuas commendo spiritum meum.

Ultimum tamen palpitare mihi pectus facit.
Quod rectè sub ipso clangentis campanæ sonitu,
Dum Vesperis ad *Ave Maria* pulsatum esset,
Beatissimam efflaverit animam.

Quasi

Quem nasci contigit ex Mariana Gratia,
Mori quoque debuit sub *Ave Maria*.

Non ergo simpliciter avolavit in Cælum;
Sed post tot tribulationes,

Ut Victor triumphabundus incedebat
Sub ære clangente.

(b) *ibidem.*

1815

Wm. C. 2. 1815

of the first of the year 1815
the first of the year 1815
the first of the year 1815
the first of the year 1815

Vivēt jurāta licet.

*Se levat ex feretro defuncta puellula tetra,
Nepotem laeta vocans, fascioliq' vocans,
Germen erat stratum, libitinae false secum.
Joannes equidem vivere fecit idem.*

AD preCes nobILIs Matronæ , à
IOANNE sVppetlas eXpetentIs , NeptIs
blennIs VItæ restItVItVr.

ELOGIUM XVII.

Aldite prodigium populi!
Aut ipsa mentitur Veritas,
Aut JOANNIS in fabulam desinit Miraculum.

Quid illa testatur?

Nemo dat, quod non habet.

Quid Miraculum protestatur?

IOANNES à SANCTO FACUNDO

Dedit quod non habuit.

Quid dedit?

Vitam mortalem mortuæ,
Quam mortuus tum non habebat
Iam immortalis.

Silete posthac potentissimam esse Mortem;

Potentior IOANNES est!

Nîl illa rapit, ubi nîl invenit;

Hic ubi nîl habet, dat aliquid,

Divitem pauperem vocitate:

Cui tam, quod non habet, adest.

Quàm quod habet.

Gloriare Salamantica!

Ipsa inopia Tibi cessit in copiam;

Nunquam minùs indiguisti,
Quàm dum pauperem JOANNEM possedisti.
Plus dico:

Nunquam plus invenisti solatij,
Quàm dum maximum tuum solatium
JOANNEM suâ morte perdidisti;
Nam

Idem Tibi mortuus , qui vivus.
Nec mirare:

In virtutem qui totus abiit,
Virtutis hæreditarium quî non capeffat,
Post funera vivere?
Durus sanè cuneus!

Facile cùm durum dissolvat nodum.
Hinc

Ocyùs resume stylum, procax calame!
Nec Veritas mentitur, nec Miraculum illudit.
Vivit etiamnum inter mortales

JOANNES,
Olim jam mortalis licèt esse desiêrit.
Eccur non dare potuit,
Quod necdum post funus amiserat?
Exemplum vitæ hujus vivax cape
In Puella post obitum reviviscente,
Cui

Non tam propriam restituit vitam,
Quàm JOANNINÆ Virtutis in illa vivacitatem
Renovavit.

Helena de Benavides Matrona Salmanticensis
Nobilis Genere, Geniô nobilior,
Cùm Filiam haud pridem nuptam
Præmaturô nimiùm Mortis divortiô
Et Sibi, & Viro graviter doleret perditam:
Piô statuit affectu,

Quia, quam exoptâset, prolem tum non haberet;
De-

Defunctæ prolem filiæ,
 Scilicet Neptem suam adoptare in filiam.
 Adhuc illa parvula tametsi fuerat
 Necdum semilustris;
 Sat magnò tamen Helenam in tenera educatione
 Affecit gaudiò.
 Quondam exitialis tenellam languor oppresserat,
 Ut penitus de convalescentia desperaretur.
 Helena aliud Alexipharmacum nesciens,
 Ægram ad JOANNIS deferri sepulchrum mandat
 Vel ab ipso JOANNIS tumulo
 Miseram à tumulo sperans eximi suo.
 Quippè
 Commune languentium munimentum
 JOANNIS erat Monumentum.
 Quod nunquam ægrè tulit
 Accedentibus impertiri salutem ægris.
 Dolendum verò,
 In ipso veluti portu
 Parvulam vitæ pertulisse naufragium.
 Quipote? vis, dicam?
 Aëris fors grassior intemperies
 Per plateas illicò nocuit translata:
 Cui posteaquam casu contigit
 In ipso IOANNIS extingui tumulo.
 Domum igitur reportatum cadaver
 Piam quoque Helenam
 Vix non præ dolore reddidit exanimem.
 Quærela tum ei plurimum fuit
 Duplicem in cassum ivisse spem:
 Vitæ in Nepotula; Gratia in IOANNE.
 Utrinque nimirum exspes:
 Et puellæ, quod jam parabat funus,
 Et IOANNIS ad succurrendum,
 Ipsius defunctæ intuitu

Lamentabatur dedignationem.

Bona Domina

Nullius sibi conscia delicti

Ad percontandum, quî spe sit delusa?

Ardentissimis IOANNEM dum precibus adurfit,
Ecce!

Neptis in vita vagitum inaudiit solitum,

Illa mox genua ab oratione levans,

Venit, vidit, & vicit.

Venit ad funebrem quæribunda cameram,

Vidit levantem se cum risu è feretro puellam;

Vicit, & evicit precibus IOANNEM

Et suæ, & alienæ mortis Victorem.

Tubas jam in plausum incita Salamanca!

Sinefcis aliò IOANNEM condecorare titulo?

Deprædica Hortulanum;

Qui non solùm Te

Inter mutua sylvescentem olim odia

In Paradisum Pacis excoluit,

Sed & tuos mortiferâ subinde securi

Defalcatos furculos reanimavit in virorem.

Præcisa IOANNI fuere stamina

Exanima mortuorum cadavera;

Hæc

Nè communem Iberiæ Florem minuerent,

Præcisa licet, fecit vivere.

Grata vis esse?

Cresce, & affer fructum optimum

Immarcescibilis memoriæ, & honoris.

naVtIs rogantIbVs I o A N N E S
 apparVIt In IVbare , tēMpestVofos
 fLVctVs seDans.

ELOGIUM XVIII.

Universalis Misericordiæ lex est:
 Rebus subvenire desperatis,
 Hanc

Non tam Magister edocuit operâ,
 Quàm exercuit opere Discipulus
 JOANNES à SANCTO FACIUNDO.

Quamobrem
 Nullum unquam magis extimuit periculum,
 Quàm non succurrere in periculo.

Quòd, ut sine mora faceret,
 Alas sibi procuravit Amoris;
 Ut non solùm volens, sed & volans
 In casibus sinistris dexter videretur adjutor.

Adversantia quò magis talia,
 Eò minùs est averfatus.

Infamen se ratus esset,
 Quò minùs *panem lachrymarum*
 Suæ Consolationis dulcorâset ambrosiâ
 Aliena in fame.

Ut Heroëm indueret, timorem exuit;
 Præstantior Achile!

Quem non ferrea, ad subveniendum lorica

Audacem fecit;
 At solus in proximum animavit Amor,
 Etiam nudò sat pectore cataphractus.
 Pauperculam Fortunam
 Non fortè unam,
 Sed planè nullam
 Suò concessit esse tempore.
 Casus non tam difficiles illa proposuit,
 Quos non declinare docuit JOANNES.
 Sortis aleam non novit Hic aliam,
 Nisi quâ Divina luderet voluntas;
 Jactum nullum sibi feliciorem autumans,
 Quàm qui Ipsum proijceret, ut alij resurgant,
 Mundo licèt perditus fuerit,
 Et Ipse quæ Mundi sunt sibi perdiderit;
 Satis tamen se lucrificisse fassus est,
 Si DEO lucraretur Mundi perditos.
 Discrimina quæ ab alijs difficiliùs abstulit,
 Faciliùs Ipse pertulit.
 Gladios, inter & efferas in mutuam cædem manus
 Manum posuit compacatricem semper,
 Malens aliorum salvare vitam,
 Quàm suam præcavere mortem.
 Sed nec in vita solùm
 Fidum in discriminibus Achatem egit;
 Cujus ne post mortem quidem
 Charitas est mortua.
 Ignibus ea licèt abundaverit,
 Incinerari tamen haud posse visa est;
 Vel ex eo,
 Quòd in ipso necdum mari extingueretur.
 Quondam non nullius onerariam Navarchi
 Tam impetuoosi vexârunt Turbines,
 Ut nulla tum miseræ spes affulgeret,
 Quæ non inter fluctus fluctuare quoque cœperit;
 Solus

Solus Polus

In hoc egit amicabiliter,
 Quòd repentinas immiserit tenebras;
 Ut nulla tunc viderentur pericula,
 Licèt timerentur.

Nubes in tantam deflexerunt commiserationem,
 Ut multis ubertim flerent horis;
 Tametsi Crocodilorum in morum,
 Pluviales profundendo lachrymas
 Idem deplorârunt Fatum quod causârunt.
 Adfibrationes Euri, & procellarum murmura
 Inter Fatales Tonitruï tactus
 Tam flebiles adsonârunt Nænias,
 Ut æque Vlyssæas obturari aures cogerent,
 Ac cantica Sirenum:

Hæc ob fallaciam suavitatis,
 Illæ ob Terrificos minarum impetus.
 Quid tum proximi naufragio remiges?

Illius sat gnari paræmiæ:

Qui nescit orare, cat ad Mare;

Ultimam vitæ spem non ampliùs in Anchora,
 Sed in Sancto collocârunt Anachoreta
 JOANNE SAHAGUNTINO.

Quare

Ruinæ jam expositi,
 Priùsquam adhuc piscibus sociarentur,
 Piscem jam induerunt *Uranoscopum*:
 Cujus in Cælum semper defixus est oculus,
 Muti tamen non fuerunt, ut pisces,
 Sed omnem in crebras admoverunt preces Spiritum
 Unicum JOANNIS Auxilium implorantes.

Ne quidem frustra!

Sunt enim preces tam efficaces in Cælum Nuntiæ;
 Ut quidquid per eas poscitur,
 A Sanctis quis adipiscitur.

IOANNI, ut promptior votis obsequeretur,
 Non satis placuit in Cælo
 Placare Cœlum,
 Sed, ut Mari, & Ventis imperaret;
 Ad Mare, & Ventos descendit.
 Obstupefcite novam è Cælo Pharum,
 Non jam Ægypto, sed Iberiæ
 Tot facibus, quot aureis radijs illustrem!
 Ptolomæos obliteravit IOANNES
 Pharum exhibens,
 Non quæ luminibus solùm,
 Sed & manu navigia duceret;
 Arreptâ scilicet prorâ
 Periclitantem in Portum manuduxit onerariam.
 Quid dixi periclitantem?
 Nullum tum erat periculum,
 Ubi omnis mala tempestas
 In adventu IOANNIS subitò temperabatur;
 Quin imò ipsum mare naufragijs invisum
 In semet visum est naufragari.
 Benè posthâc sperate, Mundi hujus Nautæ!
 Sive maris, sive vitæ procellis agitemini,
 Ioanninam invoke Pharum,
 Et onerariam, & vestra salvabitis onera,
 Hâc Luce, hâc Duce.

THE

1717

1717

THE

1717

THE

1717

1717

Arbor, et umbra favet.

Nec umbra picturae labor

Sine fructu

S. C. 35 24

*Mirus in effigie Joānes, mirus ut in se,
Non fuerit? quæris, qui modò Lector eris:
Ut tibi succurram; paritatem respuce jura m,
Mente loquor jura: si arbor? et umbra.*

.bona.

proDi glola efflgles sanCtI Ioannis
In InDia, VarIIsqVe regIonIbVs, DIros
LangVores freqVenter abegIt.

ELOGIUM XIX.

EX nobilioribus una fuit arboribus
S. JOANNES à Sancto Facundo:
Non solùm bonum dedit fructum,
Sed & umbram bonam.
Umbratiles nimirum figuræ sunt hominum,
Hominum picturæ:
Quale corpus, talis umbra;
Talis pictura, qualis homo.
Quid jam mirum JOANNIS in effigie
Virtus patranda miracula;
Cum Ipse admirabile Virtutum fuerit Originale?
Non unus Ei visus est suffecisse Orbis;
Plures cum Columbo appetijt Mundos
Hæc Columba munda.
Vel ideò post mortem
Tripartitas instituit legationes,
Legatis cum tribus:
Animâ, corpore, umbrâ seu effigie.
Animam misit in alium Mundum,
Corpus commisit Patrio Mundo,
Umbram verò novo immisit Mundo,
En!

Quam

Quàm omnia hæreditario legavit Mundo

Hæres Cæli,

Cui Mundus nîl legavit

Præter angustam fossam.

Quid Icon JOANNIS in Orbe novo?

Petros de Ambite consularem,

Et Salmerones,

Hujus in Indiam Portitores missionarios;

Nisi à domesticis laudum respuerem emphases.

Temet contestor, spatiosa Peru!

Si linguam non habes,

Liman in voces anima Metropolim.

Ibi post longa tandem maria

Vix sicco in pulvere deposita JOANNIS Copia,

Quas non cernuas Indorum allexit copias?

Rarus Advena IOANNES pictus!

Pro quo

Perhumanam novis daret Gentibus salutem,

Ab hominibus primum fugare cæpit morbos

Satis tum salutatis.

Illius nec Patriæ gnarus linguæ,

Iam ad supplicum respondit petitiones.

Viarum nescius,

Ut sibi quæreret hospitium

Ad quiescendum,

Plurimò comitatu fertur ad Delubrum,

Ut fatigetur precibus.

Verum est:

Quod rarum, charum!

Ut magis JOANNEM se indicaret

Adamantem Gens Indica,

JOANNIS effigiem

In annulares sculpsit Adamantes.

Omnis tunc sexus nobilium

Nullis posthac annis se dici passus esset

Illu-

Illustrissimum,
 Nisi JOANNEM circumtulisset in annulis
 Illustrissimam Iberiæ Gemmam.
 Fors ideò applicuerunt digitis,
 Ut
 Quò frequentius his Eum admotis
 Conspicerent,
 Eò vehementius Ejus sanctitatem indigitarent.
 Quantum non supplicum erat supplicium
 Hoc memoriale perdere!
 Semel non nullis Matronis gravioribus,
 Sacrum hoc furtò ablatum est Patrimonium;
 Quapropter exhæredes Joanninæ
 Se autumâssent Gratia,
 Quò minus ad redditionem rediissent fures;
 Quibus in via comparens JOANNES
 Tam terribili comminatus est vultu,
 Ut nisi raptim rediissent rei,
 Periissent ob raptum rei.
 Verùm,
 Esto mihi imager
 Summò ab Indis affectu affectum fuisse
 JOANNEM in imagine;
 Ecceur incarcerârunt
 Iconem Salmeroni reddituri nunquam?
 Talemne, Barbari populi!
 Barbarismum committitis;
 Ut jam Illum damnetis ad vincula, & compedes,
 Qui vos liberè visitatum venit Hospes?
 Tace calame!
 Non sunt vincula, non sunt compedes;
 Etsi manibus, collo, ac pedibus
 Inhæreant catenæ.
 Auræ sunt, sufficit!
 Torques non torquent, sed coronant;
 Non

Non captivant, sed amplexantur Unionem.

Instat tamen Salmeron

Suum sibi baculum dari itineris:

JOANNIS imaginem,

Per Cujus adminicula tot subterfugit
Piratarum, naufragiorum, belluarum, latronum
Pericula.

Fiat!

Limenses annuerunt Cives,

Hoc tamen pactò:

Nè extra Peru limites feratur JOANNES.

Difficile tum erat SANCTO præscribere terminum;

Uit tamen in ampliores disseminaret terras

Hoc electum Frumenti granum,

Salmeron accola,

Exemplaria permulta fieri fecit Iconis

Tantum illi similia,

Quantum etiam prodigiosa.

In Cuzoo Provincia novissimè Annò 1614.

Grassantes tam cito antiades

Incolarum deseruere colla,

Quàm cujusvis imposuerunt materiæ collaria

Solis ab imaginibus IOANNIS tacta.

Isa, Ica, Piura, Pasto, Auta, Arequipa

Urbium in Peru Helenæ

Velut vitam coluerunt, & colunt adhuc suam.

Bene quidem,

Nimirum non nullis inibi mortuis

Ipsam restituit quoque vitam,

Plurimis tamen morti proximis languores depulit,

Quando

Perniciosa integras à lue servavit urbes

Suam per Imaginem IOANNES.

Evenit hinc

Quòd inauditis eam decorârint pompis;

Scili-

Scilicet

Dum inter Pontificia non nunquam, & regia vexilla
De loco vehebatur in locum triumphabunda.

Basilicæ, Altaria, Processiones annuæ,
Confraternitates

Quot, quantæ IOANNIS ad imaginem?
Vix numerabis.

Obiter Lopezios Almendaresios

Vice - Reges audi Mexicanos:

In hac India singulari fiducia, & devotione

(a) *Duo sancti ex ordine Sancti Augustini
Plurimum coluntur;*

Sanctus Nicolaus Tolentinus in Mexico,

JOANNES verò Saguntinus in Peru.

Si hæc in extremis Provincijs;

Quid non fuerit in Patria?

Satis est!

Nec jam suos honores Iberia recenseat,

Quos ob tanta hodiedum miracula

Salamanca, Lisbona, Palentia, Saguntus,

Toletum, Burgos

Tutelaribus IOANNIS exhibent Imaginibus.

Jam scio:

Umbrae sunt salutare;

Dum obumbrant Gratijs,

Illustrant Miraculis.

O! si jam totus sub his umbris

Indormiret Mundus;

Nihil sanè posthac somniaret mali.

(a) *Ex allegat. in Process. Canonizationis.*

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

sepVLChrVM IOANNIS ViatorI-
bVs VsqVe hoDIè portentiS faVet.

ELOGIUM XX.

Redde tributum calentes lachrymis oculi
Ad Telonarium IOANNIS Tumulum,
Sub quo
Totius jam Iberiæ friget oculus, & pupilla.
Erugite planctum
FeroceS Hispaniæ Leones!
In hac funerali mortis Macella
Agnina reconditur Innocentiæ victima.
Verte Nomen tuum
Illustrissima Hesperiae Metropolis!
In squalentes Manum umbras Sol tuus occidit;
Non jam Salamanca, sed Sole-manca
Denominabere.
Et Tu, desolata Saguntus!
Quas nimium ad cunas olim laxasti,
Ad Tumbam IOANNIS
Iam non dare poteris lætities.
En!
Hic jacet mortuus
Felicior Orphei æmulus,
Qui non unam ab Inferis reduxit Euridicen,
Sed plures à mortuis resurgere mortuos
Et fecit, & facit,

IOAN-

JOANNEM intueri vultis? mortalium miseri!
 Non est hîc, nisi fors depictus.
 Effigiem ex sarcophago capite:
 Nonne mors ad vivum illum tetigit?
 Exosam hucusque JOANNIS mortem habui,
 Quod tam stolidè Eum vitâ exuerit lugubri,
 Qui tamen Stolam post mortem induit jucunditatis.
 Jam verò ingeniosissimam æstimo pictricem,
 Imò prodigiosam!
 Vel ex eo, quod nemo posthac
 JOANNEM felicius videre queat mortuum,
 Quàm cæcus;
 Hôc nemo lætior discedat visô,
 Quàm claudus.
 Verum est: opus commendat Artificem!
 Si ego pectorias Mortis filerem laudes,
 Loquerentur muti;
 Si nollem audire, furdi audirent.
 O quot ex Tumba JOANNIS
 Umbrarum domicilio
 Receperunt cæci lucem!
 Si stellæ eorum sunt oculi? Si Sol JOANNES!
 Non miror sub hoc occiduo
 Has oriundas.
 Ast non sola Mors JOANNIS artifex;
 Etiam Ipse JOANNES mortuus perfecit artificium.
 Pulchri Tituli!
 Mors novum æmulata est Apellem,
 JOANNES novum egit Apollinem,
 Qualiter Apollinem? nè contendas!
 Novam ut inveniret Medicam,
 Sepulchralem thecam convertit in Apothecam;
 Non solùm, quia aromatibus redolebat,
 Sed & Pharmacis.

(a) Bene

(a) Bene proinde de Apolline Callimachus:
*Suffragia ex Illo didicerunt funera primum
 Differre, & gelidæ vitare pericula Mortis.*
 Nam etiam IOANNES talis est Archiater,
 Qui nîl curat chariùs,
 Quàm quod alijs videtur incurabile.
 In hoc præstantior Apolline,
 Quòd diversis non curet Pharmacis
 Morbos diversos,
 Sed unò omnes.
 Commune Ejus emplastrum est terra tumulario,
 Mirum fanè!
 Aliàs ex terræ homines attactu
 Mortis fiunt memores,
 Hic primum incipiunt diutiùs vivere.
 Tantæ scilicet activitatis est,
 Ut nullos sinat ampliùs esse patient es.
 Hinc
 Qui mortis velit effugere pharetram,
 Tutò confugiat ad IOANNIS feretrum.
 Nulli salubriores sunt ægrotantibus pulveres.
 Quàm sacri IOANNIS cineres.
 Testatorio non opus habet Diplomate
 Hic Sanctus Empiricus;
 Satis ejus adprobant anodyna
 Votivæ in circinum tabulæ.
 Novum Mausolæum dum obstupescitis
 IOANNIS tumbam,
 Octavum dicite Mundi Miraculum;
 Quia mirabile ut octo.
 Undique auritum est, & oculatum:
 Manus, pedes, colla, dentes, ubera habet!
 Non jam dubitate,
 Nobilissimum in eo cadaver

G

Nume.

(a) *Hymno in Apollinem.*

Numerosioris quiescere Stemmatis;
 Nunquam magis suam probavit Nobilitatem
IOANNES à SANCTO FACUNDO,
 Quàm ab his ceris.
 Eja nunc Salamanca!
 Si defunt buccinæ? Famam impelle.
 Ut Sacro Apollini tuo, Medicorum Capiti
 Condignas cantes exequias,
 In septem Musas, septem exequere
 Virtutes Capitales;
 Velut quaterno jam assurgere video in cardine
 Ceu pyramidales ex angulis Colossos
 Cardinales.
 Nè Gratijs careat Filius Gratia,
 Virgineam appone Triadem:
 Fidem, Spem, & Charitatem.
 Istæ nimirum splendentes sunt facum bajulæ,
 Quæ non vitam solùm, sed & **IOANNIS** umbras
 Illustrant.
 Lampades non sufficiunt?
 Corda accendite Mortales!
 Huc Huc flammis Iberia!
 Huc Roma, Salamanca, Vienna!
 Huc Orbes, & urbes!
 Ut clariùs possitis legere,
 Quod jam atro inscribam Tumulo Epitaphium;
 Luminibus favete, & luce.
 Hic jacet novus Iberiæ Thaumaturgus
SANCTUS IOANNES à SANCTO FACUNDO
 Ordinis Sancti Augustini
 Eremita, Sacerdos, Ecclesiastes, Propheta, Medicus.
 Ut omnia mundana moriendo relinqueret,
 Nihil reliquit;
 Nam Ipse Mundus est nihilum,
 Ut maximum terrenarum Sc rerum osorem ostenderet;
 Ipsam

Ipsam amplexatus est terram;
 Quam ita amat,
 Ut jam in sinu, & brachijs eam gestet.
 Mirabilis Eremita!
 Ut fugeret turbam, deseruit Eremum.
 Mirabilis Sacerdos!
 Ut celebraret pro defunctis, defungitur Ipse.
 Mirabilis Ecclesiastes!
 Ut ad populum loqueretur semel esse moriendum,
 Tacet moriens.
 Mirabilis Propheta!
 Prophetavit se moriturum ex tempore,
 Et vivit etiamnum æternitati.
 Mirabilis denique Medicus!
 Qui omnia ita contrarijs curavit contraria.
 Ut se nihil curando,
 Semittamen curaverit Medicus.
 Mortuus sibi
 Ut alijs afferret salutem, & vitam.
 Abi nunc, admirabunde Viator!
 Si hæc non capis; fatis cepisti,
 Si vel tacendo dixeris:

Verè

SANCTUS IOANNES à SANCTO FACUNDO
 EST MIRABILIS SANCTUS!

O. A. M. D. B. V. A. E. S. J. H.

H. V. L. N. B. S. M. O.

Sanctus mirabilis Joannes a S. Facundo

Vienna 1691

Res/V.ss. 283

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10928344-0

VD17 12:118450B